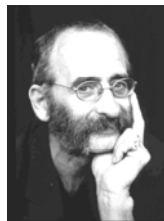

S tručné zprávy.

Pondělí 2. ledna
Řecko zažilo svůj první protivládní protest v roce 2012 a Íránská armáda vyzkoušela na moři raketu dlouhého doletu
Nečas se shodl s Klausem, že situace v Evropě je vážná, nikoliv zoufalá
ŘSD podalo trestní oznámení kvůli výstavbě pražského okruhu a podnět kvůli D47
Nečas se zastal Dobeše, který tvrdí, že problémy s čerpáním dotací zdědil SÚJB předal EK zprávu o našich jaderných elektrárnách - jsou bezpečné
V kauze předražených jízdenek v Praze začala detektivy šetřit inspekce a Květiny pro Havla byly z pontonu vysypány do Labe
Počasí v Praze: zataženo, 11 stupňů
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Každý z nás má svůj názor na své sousedy a kamarády, zemi kde žije, na dění v zemi, kde se narodil, politiky. Tento názor je ovlivňován nejen informacemi, které máme o dané věci - o sobě, ale hlavně námi samotnými.

 Takže se může stát to, že dáme hlas politikovy, který je vůl jen proto, že se nám líbí jeho hlas a že je fešák, takže jsme na úrovni dámy, kterou okradl sňatkový podvodník a která se brání slovy:“Dyt’ vypadal tak solidně, choval se tak báječně a vypadal tak báječně, zkrátka gentleman“. Popravdě řečeno, kdyby takový nebyl a byl naopak ošklivý sprosták, tak by nemohl být sňatkový podvodník, protože by mu nikdo nenaletěl.

Já bych se vsadil, že to samé se dá napsat o většině dnešních politiků ve většině tak zvaných „demokratických“ zemích světa. Píšu to slovo v uvozovkách, protože je tato údajná „demokracie“ jen podvod na lidi, neboť při těchto tzv. „demokratických volbách“ můžete vybrat jen z pár lidí, a často se snažíte vybrat ne toho nejlepššího, ale naopak toho, co se vám zdá, že je nejmenší darebák a nebo alespoň fešák. Je to stejná opičárna, jako by vám někdo dal „demokraticky na vybranou“, jestli chcete facku z pravé strany, z levé strany a nebo pěstí do nosu a ještě vám tvrdil, že si musíte vybrat jen z těchto tří variant a že to je vaše demokratická volba a sám jste se tudíž rozhodl, že máte dostat namláceno. To, že můžete říci : „Víte co, já nechci z toho nic“ a odevzdal byste prázdný přeškrtnutý papír, nenapadne snad nikoho. A vlastně ani nevím, jestli politici neudělali nějaký zákon, aby i tohle vyloučili.

Většina politiků si ze státních peněz dělá dojnou krávu a protože tisk a TV je dotován státem, tak se nic nedovíte a vše je pod pokličkou. Náhodné aféry politiků v novinách a TV jsou jen výsledkem vnitrostranických bojů, kdy jen někdo potřebuje vyšťupat někoho, aby se dostal na jeho místo, nebo je to jen a jen divadlo pro lid.

Proč myslíte, že státem organizované projekty jsou tak drahé a nevynosné? Protože politici a jejich rodinní příslušníci a známí mají ze zakázky úplatek, v Čechách občas nazývaný „malá domů“, který se bohužel pro podnikatele nedá zdanit (a tudíž ani bez velmi důkladného pátrání dokázat).

Jak rychle bude asi schváleno povolení k těžbě plynu na farmářově poli, a jakou naději má farmář, aby se tak nestalo, když těžební firma daruje politikovy, či jeho rodině, větší množství svých akcií, které navíc, hned po schválení těžby, vyletí prudce nahoru?

chtěl bychom si pomáhat .

O důchodech.

To, že zdejší peníze bude krácena o množství přijatého důchodu z "foreign country" víme od doby kdy jsme se začali o zdejší penzi zajímat. Z Československého ráje jsme utekli v roce 1968 a s touto zemí jsme skončili a nechceme s ní mít nic společného. I teď po plyšáku, kdy se vlastně nic nezměnilo a pokud ano tak k horšímu. Jen ti, co jsou teď v české kotlině u

vesla, dovedou svět balamutit daleko rafinovaněji.

Tož tak.

My jsme o CR (a nyní i SR) důchod žádali pod nátlakem Centrelinku, tedy v podstatě z donucení, pod hrozbou, že když nepožádáme tak nám zastaví zdejší penzi. Jasně jsme jim zdůraznili, že z CR nic nechceme a také jsme do CR formuláře neuvedli žádné detaily z našeho života v CR. Tedy školy, zaměstnání, vojna, bydliště a pod. Kolonky jsme přeškrtnuli a napsali NOT AVAILABLE. Ať si soudruzi jak v CR taky AU trhnou nohou. Takže byrokratům jsme vyhověli, žádost jsme podali ale bude jim na hovno. No a ty paka to nakonec ztratili (a prý asi dalším 90 Čechům) a tím mě našťvali tuplem.

V kopii je final draft stížnosti který posíláme oba na dvě adresy - Canberra a Hobart. v pondělí 9.1.2012. Podám je na Centrelinku a nechám je oštemplovat datem příjmu a nechám si je okopírovat.

Uvidíme co se bude dít.

Ahoj a pozdravujte pocestné Jirka Švehla.

To the Managing Director
Centrelink Internal Services
Australian Government Building
188 Collins Street
Hobart, Tasmania 7000

Ref: “vaše číslo”

Letter of complaint.

I wish to lodge an official complaint about bad handling and highly irresponsible approach to sensitive personal information

by officer or officers responsible, at Centrelink’s International services branch at Hobart, Tasmania.

I was approached by Centrelink last year, to claim overseas old age pension. Even then, there was no option offered to me, as to decline to do so, as I have spent just a few years working in former Czechoslovakia, before fleeing as a refugee to Australia in 1968. I have spent more than 40 years working and paying taxes here.

In my opinion, majority of refugees in my age bracket from former, Czechoslovakia will not be eligible for any payments from the Czech Republic and all this exercise is just waste of human resources and public money.

With an efficient and civil help of Centrelink officer at our local branch at Springwood I have reluctantly lodged before mentioned claim for overseas old age pension in July last year. This claim was accompanied with my highly sensitive private details and copies of my personal documents of Australian citizenship, marriage certificate, birth certificate,

Australian passport and my bank account details. All these documents were, with my concern and trepidation, mailed to Centrelink International services branch at Hobart.

Imagine how I was flabbergasted, when just before Christmas 2011 I have received a phone call from Centrelink officer at Hobart. He just flatly said that my claim was lost and

Centrelink will send another claim form shortly. No apology, no explanation, not even in the following letter! Obviously good manners are not Centrelink officer’s forte.

To my understanding I am not alone in this predicament of lost documents. There are about 90 other individuals to my knowledge. How many more I do not know about is anybody’s guess.

I am very concerned now, in this age of identity theft, when, where and who is going to misuse my personal details or clean my bank account. Handling and sending of this type of documents should be treated as a high security matter by Centrelink. It is responsibility of officers at Centrelink to ensure this never happens. It is their responsibility alone, to ensure there are safe channels for internal and external handling of such documents so there is no harm or damage done to your customers and all privacy laws are adhered to.

I strongly demand that the name of the person responsible for this pitiful debacle is made public and he/she is suspended from duty before more harm is done by his/her misdeeds and misconduct.

I also demand a letter of explanation how it is possible that this breach of trust can happen at all and a formal apology from Centrelink .

I strictly demand a statement, that if any harm or loss of property or funds happens to me as a result of this regretful happening,

that I will be fully compensated by Centrelink!

If there is no adequate and timely response from Centrelink to this letter, then I will send it to the newspapers and other media to show public at large how totally inadequate service is provided to customers by Centrelink.

Your very disgruntled customer,
George Svehla.

cc. Centrelink – Customer Relations
CANBERRA BC
ACT 2610

Štrougal podepisuje

Milan Hulík, 10. ledna 2012
Lubomír Štrougal uspořádal autogramiádu své další knihy "Ještě pár odpovědí...". Škoda, že ji nenazval "Ještě několik vět". Mohla by evokovat dobu totality mnohem lépe, než jak se o to bývalý komunistický ministr vnitra a premiér v této, jakož i v předcházející knize "Paměti a úvahy" z r. 2009 pokusil.

Prohlášení "Několik vět" bylo totiž o normalizačním režimu, v kterém Lubomír Štrougal nedělal vrátného, ale představoval muže moci č. 2. Fronta několik desítek důchodců, bývalých estébáků, vnitřáků a lidí nostalgicky vzpomínajících na socialismus a čekajících na podpis nepřekvapuje, takových je u nás mnohem více. Ani jejich "několik slov" do mikrofonu reportérky televize nepřekvapilo, jeden chválil Štrougala za podporu sportovců, druhý za pravdivé informace o době minulé. Ovšem co mě šokovalo, bylo ocenění známého televizního sexuologa MUDr. Radima Uzela, který považuje Štrougala za moudrého a vzdělaného člověka, který měl tu smůlu, že vládl s blby.

Nechci pana doktora Uzla urážet, ale za tato slova bych ho přece jen rád urazil. Pan doktor by vzhledem ke svému věku měl vědět, že Lubomír Štrougal se stal ministrem vnitra v r. 1961, v době, kdy i po amnestii v r. 1960 zůstalo v kriminálech mnoho politických vězňů, dokonce vězňů "tvrdšího jádra", kteří právě pro svůj odboj a nesmiřitelný antikomunismus na amnestii propuštění nebyli. Víím to dobře, byl mezi nimi i můj otec nebo známý chodec Otakar Rambousek či někteří sociální demokraté. Jen rok před nástupem Štrougala do funkce ministra vnitra byl popraven poslední politický odsouzenec Vladivoj Tomek a na poměry v komunistických kriminálech, které do r. 1968 podléhaly ministerstvu vnitra, se pamatují nejen z vyprávění otce, ale i ze svých cest na návštěvy za ním (dvakrát za rok).

Kulturní obrození, malá divadla, předjari r. 1968 a zlatá šedesátá léta nevznikly zásluhou "moudrého a vzdělaného" právníka Štrougala, ale jemu, Husákovi a promoskevským fanatikům Biřákoví, Indrovi, Fojtíkovi a dalším navzdory. Stačí si přečíst třeba nedávno vydané paměti Jiřího Suchého. Jistě – Štrougal a Biřák byli nebe a peklo, ale Štrougal a svoboda s demokracií na druhé straně to samé, jen obráceně. **Pokračuje Račte otočit list.**

Úterý 3. ledna

Německý prezident Wulff se snažil zastrašit média Republikáni v Iowě vybírají vyzývatele prezidenta Obamy
Ve věku 87 let zemřel v Kanadě spisovatel Josef Škvorecký
Za chyby v čerpání fondů mohou i ministerstvo financí a kraje, tvrdí Dobeš
Dobeš musí do dubna vyřešit problémy s čerpáním eurofondů, řekl Nečas
Populistické Věci veřejné chtějí odsunout vyplácení peněz církvím
Kubice zahájil kárné řízení s policejním prezidentem Lessym
Rozpočet státu skončil schodkem téměř 143 miliardy
Počasí v Praze: skoro jasno, 8 °C

Středa 4. ledna

První primárky amerických republikánů vyhrál Mitt Romney
Státy EU se údajně dohodly na ropném embargu proti Íránu
Breivik není schizofrenik ani psychotik, tvrdí nový lékařský posudek
O vyrovnání státu s církvemi bude kvůli šprajcu VV koalice muset znovu jednat
Politici vymysleli další naprosto nezbytný úřad - na kontrolu stranických účtů
Policie prověří postup žalobců v kauze Mostecké uhelné společnosti
Babiš začne vydávat regionální deník, obdobu časopisu Věci veřejné
Havlová uložila urnu s popelem svého muže do hrobky
A vydavateli těchto novin bylo právě 64 let.
Počasí v Praze: oblačno, větrno, 8 °C

Čtvrtek 5. ledna

USA výrazně sníží rozpočet na obranu, oznámil Obama
Británie varovala Írán před pokusem uzavřít Perský záliv
Pospíšil podá kárné žaloby na Rampulu a další tři žalobce
Města a obce jsou proti DObešovu proti návrhu financování škol
Socialistická strana napadla reformní zákony u Ústavního soudu
Pospíšil má prověřit i další žalobce, požaduje Rampula a spol.
Silný nárazový vítr a sněžení komplikovaly dopravu v Česku
Otec 'vlčích' dětí dostal osm let vězení, matka podmínku
Počasí v Praze: zataženo s občasným deštěm, 7 °C

Pátek 6. ledna

Papež Benedikt XVI. jmenoval Dominika Duku kardinálem
Řecko má další problém, musí vrátit 11 miliard ze zemědělských dotací
Nečas jednal v Paříži s Fillonem o posílení fiskální disciplíny zemí eurozóny
Soud nepřiznal vymahačům dluhů náklady právního zastoupení
ČSSD chtějí mimořádnou schůzi sněmovny k čerpání eurofondů
Pro přímou volbu prezidenta je z ČSSD pouze 25 senátorů
Manžel expremiéřky Tymošenkové získal v Česku azyl
Dopravu v ČR znovu komplikoval silný vítr a sněžení
Počasí v Praze: oblačno, větrno, 6 stupňů C

Víkend 7. – 8. ledna

Podle Schwarzenberga euro nepotřebujeme, EU by přežila i bez něj
Kdyby MŠMT nevyčerpalo peníze z fondů EU, Dobeš rezignuje
MF zhruba do 2 týdnů podá ve Švýcarsku civilní žalobu v kauze MUS
VV navrhují spojit některá ministerstva - že aby bylo na církevní restituce
VV mají podle Nečase zanechat hrátek s personálními změnami ve vládě
Bývalý komunista Fischer potvrdil, že se zúčastní přímé volby prezidenta
Kalousek chce ve výdajích státního rozpočtu ušetřit dalších 30 GKč
Pohřeb zastřeleného Roma v Tanvaldu se obešel bez incidentů
Počasí v Praze: zataženo, občas mrholení, 5 °C

Pondělí 9. ledna

Prokurátor vyšetřování havárie u Smolenska si prostřelil hlavu
Slovenská policie začala šetřit údajnou korupci za bývalé vlády
Česko asi vrátí 2 GKč z programu Zelená úsporám a zaplatí pokutu
ODS i TOP 09 odmítly spojovat církevní restituce s dalšími podmínkami
Okamura uvažuje o volbách do Senátu; kandidoval by sám za sebe, bez lidovců
VV chtějí z vlády vytlačit Kubiceho a na vntru ho nahradit Chalupou
Policie navrhla obžalovat Bártu a Škárku kvůli podplácení
Spor o poslední pozemek pro D11 je zřejmě vyřešen
Počasí v Praze: zataženo, 5 °C

Úterý 10. ledna

Pro demonstrace v Rusku bude nutné povolení prezidenta
V New Hampshire začalo 2. kolo republikánských primárek

NOVINY - Stručné Zprávy – sestavené panem Ondřejem Astonem Neffem

Nečas je proti záměru Kalouska snížit výdajové paušály živnostníků
Věci veřejné stále nerozhodly, jak se postaví k církevním restitucím
Protikorupční policie hledá viníka průtahů v kauze Mostecké uhelné
ČR možná na hranicích instaluje transformátory proti německým OZE
Brněnský soud dostal pokutu 2 miliardy kvůli justičnímu paláci
Klimatičtí proroci hrozí, že za sto let tu bude o 4 °C tepleji
Počasí v Praze: zataženo, 5 °C

Středa 11. ledna

Mitt Romney vyhrál republikánské primárky i v New Hampshire
KLDR chce po USA rýži výměnou za zastavení jaderného programu
Vláda schválila církevní restituce, socialisté je v parlamentu nepodpoří
Heger hrozí šéfům státních nemocnic odvoláním, nezvýší-li od ledna platy
Vláda povolila využít nevyčerpané peníze ze Zelené úsporám letos
Praha žádá prodloužení termínu na dokončení Blanky do roku 2016
Česko nemůže živit každého lékaře s diplomem, říká ředitel VZP
ÚS zrušil rozhodnutí, podle nichž měla Praha odhlučnit magistrálu
Počasí v Praze: oblačno, 5 °C

Čtvrtek 12. ledna

Maďarsko chce jednat s EU o své nové ústavě
KGB varuje, že NATO chystá přímou vojenskou intervenci v Sýrii
Schwarzenbergovo ultimátum: buď podpis eurosmlouvy, nebo pád vlády
Klaus Schwarzenbergův výrok o nutnosti podpisu eurosmlouvy kritizoval
Dobeš dokončuje plán, který přinese revoluci v espézetkách
Fond ohrožených dětí kritizuje novelu zákona o ochraně dětí
Vysoké odměny pro podřízené Lessyho prověří inspekce
Paroubek k sobě přitáhl věčkařského odpadlíka Škárku
Počasí v Praze: zataženo, 7 °C

Pátek 13. ledna

V Řecku krachuje financování, léky jsou jen za hotové
Standard & Poor's snížil rating Francii, Itálii, Španělsku a 6 dalším
Už třetí skupina znalců bude posuzovat Breivikovo duševní zdraví
Střelba v Tanvaldu byla obrana po napadení nožem dvojicí Romů
Aerolinky Ryanair sdělily, že emisními poplatky zaplatí cestující
Zvažované přejmenování Letiště Praha vyjde až na 15 MKč
Restaurátoři sundali ze staroměstského orloje čtyři sochy
ČSTV další akcionáři podali žalobu proti prodeji Sazky
Počasí v Praze: oblačno, 3 °C

Víkend 14. ledna – 15. ledna

Sebevražedný útočník zabil v Basře nejmiň 50 šíitských poutníků
Trosky sondy Fobos-Grunt dopadly v neděli večer SEČ do Pacifiku
Reakcí europolitiků na ratingy S&P je snaha o omezení vlivu agentur
Klaus odmítl nápad ODS s referendem ohledně rozpočtové smlouvy EU
Peake připravuje prodloužení lhůt pro skartaci materiálů někdejší ČKA
Předdůchody se budou týkat pracovníků všech profesí
Ve Varnsdorfu byla další protiromská demonstrace
Na Štvanici opět vyrazili Pražané s bruslemi
Počasí v Praze: oblačno, 2 °C

Církve? A proč?

Hodně studenou sprchu znamenalo pro oficiální církve poslední sčítání lidu. Pokles ze 2,7 milionu na jeden za deset let, to musí být pro katolickou církev opravdová rána do vazů. Čeští bratři dopadli relativně ještě hůř, ze 117 tisíc propadli na 52 tisíce. Zklamání z institucí? Sociologové si tím budou lámat hlavu a dá se čekat smršť důmyslných teorií. Dobře si vedou Rytíři Jedi. K nim se přihlásilo víc lidí než k Romům. Předpokládám, a nejsem sám, že to je dílo recese. Také jsem uvažoval o tom, že se k Jediům přihlásím, ale pak jsem se podíval na jejich oficiální webové stránky a zvednul se mi kufr. Vždyť je to církev jako každá jiná! I tu recesi nám musí zkazit. Takže jsem kolonku nevyplnil. Připojil jsem se k lidem, kteří věří ve slušnost, nespravovanou žádnou institucí. A

ještě víc – instituce vše slušné a dobré zabíjejí z podstaty věci samé. Chcete důkaz? Podívejte se kolem sebe.
Aston Neff

Ve věku 87 let zemřel v kanadském Torontu

Josef Škvorecký

Ve věku 87 let zemřel v kanadském Torontu český spisovatel a nakladatel Josef Škvorecký. Informoval o tom kanadský server The Globe and Mail, podle něhož Škvorecký ve zdejší nemocnici Princess Margaret Hospital v úterý brzy ráno místního času podlehl rakovině. Znamý český spisovatel odešel do Kanady po potlačení "pražského jara" na začátku roku 1969 a v Torontu spolu se svou manželkou, spisovatelkou a herečkou Zdenou Salivarovou, založil o dva roky později nakladatelství Sixty-Eight Publishers, ve kterém vydávali díla autorů, kteří nemohli v komunistickém Československu publikovat. Náchodský rodák, který patřil k nejznámějším českým spisovatelům v zahraničí, publikoval také řadu vlastních děl, z nichž mezi nejoblíbenější patří román Zbabělci, novela Legenda Emóke, román Tankový prapor, Prima sezóna nebo Příběh inženýra lidských duší. Zástupci spisovatské obce i politici oceňují Josefa Škvoreckého za jeho přínos literární i za exilovou vydavatelskou činnost. Jeho kanadské nakladatelství 68 Publishers vyzdvihla předseda vlády Petr Nečas, ministryně kultury Alena Hanáková i písničkář, spisovatel a předseda Českého centra PEN klubu Jiří Dědeček. "S hlubokou lítostí jsem přijal zprávu o úmrtí spisovatele Josefa Škvoreckého. Velice si vážím jeho přínosu pro českou literaturu a jeho významu pro šíření myšlenek, které symbolizovalo významné exilové nakladatelství 68 Publishers," uvedl v tiskové zprávě premiér Nečas. Podotkl, že se Škvoreckým odchází po Arnoštu Lustigovi, Jiřím Grušovi, Ivanu Jirousovi a Václavu Havlovi během jednoho roku další výrazná osobnost české literatury. Ministryně kultury Hanáková vyjádřila lítost nad úmrtím spisovatele, jehož díla měla ráda. Dědeček řekl, že je z úmrtí Škvoreckého "strašně smutný", ale na druhou stranu kvitoval, že spisovatel zemřel ve věku, jehož se "někteří z nás neodvažují dožít". "Zůstává za ním jeho neuvěřitelné dílo spisovatské i vydavatelské a myslím, že starost, jakou věnoval české literatuře v tuzemsku i v exilu, ocení až příští generace," uvedl Dědeček.

Štrougal podepisuje

Dokončení z první strany

Pamatuji si dobře na článek v RP v roce 1970, kde další zuřivý bolševik jménem Švestka vychvaloval tandem Husák – Štrougal, který nás vyvedl z krizových let, o kterých jsme se mohli dočítat v tzv. "Poučení z krizového vývoje" – v jednom z nejhorších popsanych papírů za celou dobu existence českého národa. Chápu, že MUDr. Uzel není historik, ale období normalizace prožil, i když jako předseda základní organizace KSČ nebyl v disentu a stál, aspoň jako komunistický mluvka, na straně normalizačního režimu. Nevím, nakolik doopravdy nebo jen kariéristicky. Pan doktor Uzel musí pamatovat i 50. léta, která Štrougal stihl i jako člen vlády (ministr zemědělství), kterým se stal v roce 1959. Soudruh Štrougal ve svých knihách preferuje dobu komunismu před následným demokratickým režimem. Proč ne? On cestovat mohl, jemu ani jeho rodině nic nehrozilo a v těch dvou knihách, které jsem si musel koupit a přečíst, abych zjistil, jaká slova pokání a lítosti vyslovil - žádná jsem však nenašel. Ani za utrpení dětí a rodičů, které rozdělila hranice a komunistický režim, jako např. v případě spisovatele Jana Beneše, když Štrougalova vláda nedovolila, aby se táta, máma mohli spojit se svými dětmi. A co případ týraného syna tenisty Jiřího Javorského, co další stovky politických vězňů – otec šel na táboře Vojna do díry na sedm dnů za to, že napsal dopis Chruščovovi po publikování novely "Jeden den Ivana Denisoviče"; tu díru je si možno dnes prohlédnout, poté, co se z Vojny stal komunistický skanzen. Rád bych tam doktora Uzla a Lubomíra Štrougala, tehdy vrchního pána nad komunistickými věznicemi, vzal dnes na výlet. Vždyť třeba jen ti, kteří byli v té díře, těžce převažují nad Štrougalovou podporou několika sportovců. Štrougal inscenoval i operaci, při které byly do Černého jezera na Šumavě Státní bezpečností "potopeny" nacistické dokumenty. Z doby přednormalizační lze pouze ocenit jeho komické zatýkání kolegy Rudolfa Baráka, i když ministr v roli orgánu trestního řízení, tedy policisty, byla nezákonná kuriozita i v době komunismu. Dokonce se prý před ním mohly vyprávět i politické vtipy a on nikoho nenechal zavřít! Úžasné. Byl to zkrátka bolševický normalizační lidumil. Kdyby takových jako on a soudruh MUDr. Uzel bylo více, nemuseli studenti dělat listopadovou revoluci a nemuselo se zakládat OF. Stačilo povolat Štrougala a Uzla. Pište dál soudruhu Štrougale, vyprávějte mladým lidem o krásách normalizace a o cestování do NDR, Bulharska a Rumunska. Nebo dokonce do SSSR. Byla to nádherná doba a ten Havel všechno zkazil. Ještě, že si to MUDr. Radim Uzel pamatuje.
Milan Hulík

Slovanská Atlantída

Zmizlo veľké, bohaté a nerestné mesto Slovanov vo vlnách mora rovnako ako Atlantída?

Bájne mesto Vineta upadlo do zabudnutia. Ožíva len v romantických divadelných predstaveniach na rovnomenných festivaloch, ktorým patrí letná sezóna na nemeckom pobreží Baltu. Pritom išlo o slovanské mesto, najväčší prístav, aký kedy Európa mala.

Záznamy z kroník:

Dianie v Európe v dobe stredovekého temna historikom pomáhajú objasniť kronikári, ktorých nebolo veľa. Autori pozoruhodných výpovedí o svojej dobe sú bez výnimky cirkevné osoby, často mnísi a biskupi. K hodnoverným prameňom, ktorých sa zachovalo len veľmi málo, patrí i dielo Adama z Brém. Práve biskup Adam nám poskytuje dôkazy, že Vineta nie je prelud. „Je to najväčšie mesto v Európe, obývajú ho Slovania spoločne s inými národmi, Grékmi i barbarmi. Sú tam aj Sasi, ale nesmú konať kresťanské bohoslužby, pretože Vineta je mesto pohanov.“ Kronikár si všíma bohatstvo a slávu mesta, ktorého prístav označuje lodný maják s plameňom Vulkánom. Zrejme jediný za hranicami Byzantskej ríše, ktorý svietil moreplavcom na cestu jasným a intenzívnym „gréckym ohňom“.

K zdrojom, ktoré verifikoval čas, patria aj poznámky arabského kupca Ibrahima Ibn Jakoba z konca desiateho storočia. Hovorí o veľkom slovanskom meste na Balte Veltaba, ktoré má štrnásť brán z medi a ktoré panuje na celom severe. Iným hodnoverným prameňom je Chronica Slavorum, ktorú spísal kňaz Helmold z Bosau, kronikár križiackych výprav proti západným slovanským kmeňom. Helmold, žiaľ, už píše o jej konci a zániku. Na rozdiel od rozšírenej báje o potopení mesta naorské dno podľa tohto prameňa Vinetu v roku 1043 dobyl, vyplienil a vypálil dánsky kráľ Magnus I. Veľký.

Miesto zrodenia a zániku:

O to, kde Vineta ležala, sa vedú viac než sto rokov spory medzi historikmi, archeológmi a nadšenými amatérmi. Adam z Brém jasne uvádza, že Vineta leží v ústí rieky Odry. „Odtiaľ je to len krátka cesta do mesta Dymin na rieke Peene. Do Hamburgu je to sedem dní cesty.“ Z rozsiahlych poznámok biskupa Adama vyplýva, že mesto obmývali vlny zeleného, bieleho a búrlivého mora. Tieto vodné hladiny sú dodnes typické pre polostrovy Wollin a Usedom s vnútornými jazerami v ústí Odry. Prvou možnosťou, o ktorej sa asi najdlhšie uvažuje ako o mieste, kde sa do vln Baltu prepadla Vineta, je oblasť pred Koserowom na severnom pobreží Usedomu. Historik W. F. Gadebush z neďalekého Svinoústia vo svojej kronike upozorňuje na kamene v dlhých vlnolamoch, ktoré nesú stopy skoršieho opracovania. A vylučuje kandidatúru ďalšieho mesta, poľského Wollinu, na rovnomennom ostrove. „Leží štyri kilometre od mora na bahnitej rieke, nikdy nemohol byť veľkým obchodným prístavom. Vineta musela ležať neďaleko ústia Peene a to je na druhej, západnej strane zálivu.“

Podľa antropológa a etnológa Rudolfa Virchowa však tým bohatým a mocným mestom, v ktorom žilo takmer desaťtisíc obyvateľov, bol práve Wollin. Štetínsky archeológ Wladyslav Filipoviak túto hypotézu podporil svojím dlhoročným výskumom. Správnosť záverov profesora Virchowa dokladá nálezom 50-tisíc odkrytých predmetov v oblasti, kde mohlo veľké obchodné stredisko severu ležať.

V posledných rokoch sa do diskusie o Vinete nenápadne zapojilo ďalšie nemecké prístavné mesto Barth, ktoré leží od ústia Odry niekoľko desiatok kilometrov západne.

Vychádza z najnovších záverov štúdie nemeckých vedcov Goldmanna a Wermuscha. Podľa nich sa pred storočiami rieka Peene neotáčala ako dnes prakticky do protismeru späť do Štetínskeho zálivu, ale plynula priamo k Barthskému zálivu. A k Barthu viedlo aj jedno z ramien Odry. Meranie nadmorskej výšky v tejto plochej krajine takúto hypotézu umožňuje. A tak starosta mesta Barth prešiel do ofenzívy. Dosiahol to, že jeho mesto má patentovaný názov „Vinetastadt“ a v centre Barthu je už niekoľko rokov Vineta-Museum.

Na návšteve Barthu:

Múzeum Vineta nie je veľké, ale je jediné svojho druhu. Je tu málo exponátov, pár zlatých šperkov, arabské mince, ktoré sa našli pred rokmi za mestom pri úprave letiska. Riaditeľ a historik Gerd Albrecht drží v ruke tromfy. „Áno, v prospech poľského Wollinu nepochybne svedčia Filipoviakove nálezy v okolí. Ale ak sa budeme držať vierohodného textu Adama z Brém, Vineta ležala západne od Odry po jej ľavej strane a Wollin je na pravej. Modrá a zelená farba mora musia súvisieť s vodami riek, ktoré sa vlievali do Barthského zálivu. Podľa geomorfologických

záverov doktora Goldmanna, odborníka na vodné toky, je možné, že Vineta ležala na tomto mieste. Tento výklad podporujú nálezy zlatých predmetov byzantského a arabského pôvodu.“
Dajme tomu, že Vineta bola naozaj tu. Prečo po nej prakticky nič nezostalo? „Vinetu si nemôžeme predstavovať ako stredoveké mesto s námestím a kostolom uprostred. Skôr išlo o obrovské drevené hradisko, kde žilo až desaťtisíc obyvateľov. Medzi Vinetou a ostatnými strediskami obchodu existovali vo vtedajšom svete čulé obchodné styky. Potvrdzuje to aj značný počet Grékov žijúcich vo Vinete, o ktorých sa zmieňujú pramene. Nepochybne tam obchodovali s jantárom, drevom a otrokmi. Privážali tam luxusný tovar z Byzancie, šperky, nádoby, lampy, oleje a zbrane.“

Gerd Albrecht je presvedčený, že sa v blízkej budúcnosti objavia ďalšie dôkazy potvrdzujúce Barth ako miesto, kde ležalo slávne mesto. „Do dnešných dní nedošlo k rozsiahlejším archeologickým pátraniam. To, čo sa doteraz objavilo, je výsledok práce amatérov a nadšených dobrovoľníkov.“

Koniec obostretý tajomstvom:

Keď pripustíme, že bohatá severská metropola Vineta existovala, a potvrdzuje to celý rad vierohodných, aj keď nepriamych prameňov, nepoznáme miesto, kde presne ležala, a už vôbec nie, ako zanikla. Aj tu však nachádzame v historických prameňoch odkazy. Najčastejšie uvádzanou príčinou je boží trest za pýchu a pohanstvo. S tým však dnes ťažko možno súhlasiť. Podľa neskorších legend bolo mesto také bohaté, že zvony a ďalšie predmety boli zo striebra, brány a strechy domov z medi. Také bohatstvo a pritom pohanská bezbožnosť. Ďalšia verzia rozpráva o hádkach, ktoré rozdelili mesto. Do svojich sporov obyvateľia Vinety zatiahli aj dánskych a švédskych bojovníkov, čiže Vikingov, ktorí v tej dobe vyplienili nejedno panstvo a kráľovstvo v Európe. A Vineta bola lákavá korisť, ktorú mali Vikingovia po stáročia pred očami. Neprehliadnuteľný je záznam z kroniky Helmolda z Bosau, že mesto vyraboval a vypálil dánsky kráľ Waldemar I. Podľa ďalšej, severskej povesti prístavné mesto zaliali obrovské vlny, ktoré ho celé spustošili a jeho bohatstvo stiahli späť do mora. Nešťastie využili švédski obchodníci a zdatní plavci z ostrova Gotland, ktorí z plytkého mora vytiahli obrovské množstvo cenných predmetov zo zlata, striebra a z cínu. Vylovili tiež medené dvere z mestskej brány, ktoré umiestnili v meste Visby na Gotlande.

Slovanská sláva:

Pri štúdiu dávnych časov v baltskom a severskom pomorí sa stále stretávame so slovanskými kmeňmi, s ich panovníkmi, hradiskami a mestami, so slovanskými bohmi. Kde sa vzali tak ďaleko na západe a vysoko na severe? Desiatky slovanských kmeňov tam prišli už v šiestom storočí a usadili sa v ľudoprázdnom priestore, ktorý predtým opustili Germáni. Po tri storočia tu Slovania pokojne žili a hospodárili, uctievali svojich bohov. Podľa takzvaného bavorského geografu, ranostredovekej kroniky, pobývalo na území dnešného severného Nemecka tridsaťštyri slovanských kmeňov. Lenže za saskej panovníckej dynastie Otonov v desiatom a jedenástom storočí nastali pre nich kruté časy. Násilný krst sa často rovnal boju o prežitie a menej početní Slovania tento boj začali prehrávať. Do križiackych výprav proti nim sa zapojili viaceré národy. Poslednú pohanskú slovanskú svätyňu na ostrove Rujana zničili dánski bojovníci až v roku 1168.

Kedy a ako bolo slávne mesto zničené, sa asi nikdy nedozvieme. Muselo to však byť najneskôr v polovici jedenásteho storočia. Neskoršia existencia Vinety by kronikárom len ťažko unikla. Vineta tak naďalej vzostáva jednou zo záhad minulých časov. PETR LUKEŠ

Áno, drahá

Konečne! Nemôžem tomu uveriť, že mám pokoj od tej bosorky. Júj, keby tak vedela, ako som ju nazval, tá by vybuchla ako odpálená nálož. To sa jej páčilo, keď som sa stále krútil okolo nej: Áno miláčik, pravdaže drahá, samozrejme poklad... Dost! Mám toho už plné zuby, a preto som odišiel z domu. Vykračujem si po meste s rukami vo vreckách a z plných pľúc vdychujem nádherný pocit slobody. Dvadsať rokov mi pije krv, nuž nie div, že som chudokrvný. Je to zle aj povedať, koľko som pri nej vydržal. Ktovie, aký je svetový rekord, veď za to by som si určite zaslúžil medailu. Už v deň svadby sme sa pochytili, keď som si ju bral. Chcel som byť aj ja na svadobnej fotografii, ale fotografista povedal, že sa traja do záberu nezmestíme a ona tam chcela mať silou-mocou aj svoju mamičku. A to bolo prvý aj poslednýkrát, čo som sa ozval. Pochopil som, že keď som raz povedal áno, už nikdy viac nebudem môcť povedať nie. Kde som len podel oči, keď som si ju bral! No, mala síce o nejakých štyridsať kilogramov menej, ale odvtedy sa neustále rozširuje ako Európska únia. Teraz je ľahšie ju preskočiť, ako obísť. Príliš skoro som zistil, že som sa

upísal samotnému diablovi. A odvtedy som mal vojnu ako remeň, rozdiel bol iba v tom, že na vojne vravia: Áno, pane a ja som nesmel inak, iba: Áno, miláčik... Dnes tie pouličné lampy svietia akosi veselšie. Bože, koľko krásnych stvorení je na svete! Jedna krajšia ako druhá! Keď som mestom chodieval s ňou, nesmel som sa ani otočiť, čo vravím, ani pozrieť na ženskú sukňu. Tie nádherné tváričky na zjedenie, mňam, hneď by som sa zahryzol. Tá moja chodievala síce do salóna krásy, ale vždy prišla, ako keby mali inventúru. Jej pokrčenú tvár už nedajú do poriadku ani asfaltéri s trojtonovým cestným valcom. Už ju počujem: Aladár, toto, Aladár hento! Môžeš si kričať, koľko chceš! Až mi je do smiechu, ako sa bude tváriť, keď nájde môj rozlúčkový list. Ale ja už budem neoblomný, žiadne slzy ma nezložia, žiadna bitka. Hádam som chlap a nie nejaká baba. Ako to? nedávno, tak ma tresla papučou po hlave, že som videl Saturn, Urán, Neptún a Pluto v konjunkcii, akú bolo možné vidieť naposledy pred tromi miliónmi rokov. Povedal som dost a na tom aj trvám! Nech si teraz zúri aj s jej podarenou mamičkou, tiež jedna, ktorá doviedla do hrobu svoju polovičku. Bola pre mňa bohyňou, no príliš rýchlo som vytriezvel a stal som sa ateistom, a uveril som v peklo. Manželské. Ale teraz sa začala nová éra môjho života. Som opäť sám sebou. Tvrdý, neoblomný, žiadna bábovka. Začínam opäť žiť. Chcem, aby to všetci počulíííí, hurááá!!! Aj zvony dnes zvonia na moju počesť! Ha, ha, ha...

„No, čo sa rehlíš, ty starý somár? Nepočuješ, že zvoní budík? Vstávaj, už je šesť a treba ísť do obchodu. Kúp chlieb, mlieko, kávu a noviny. Kým sa natočím, priprav raňajky a po práci rovno domov, jasné? Musíš stihnúť niečo dobré navariť, vieš, že dnes sa sľúbila mamička. Ja som objednaná na pedikúre a potom zjdem ku krajčírke. Nečakaj ma pred ôsmou. Ohoľ sa a nie že na gauči zachrápeš, vieš, že to mamička neznáša.“ „Áno, drahá...”

Jako ovce

To bolo prvé, čo som si pomyslel, keď som včera videl Fica, Dzurindu, Mikloša a Radičovú v jednom šíku, ako sa hrajú na veľkých Európanov. Neverím vlastným očiam a ušiam, keď týchto ľudí, ktorí už dávno mali byť na politickom dôchodku, vidím a počujem. Fico ešte donedávna mal plné ústa národnoštátnych záujmov, Dzurinda s Miklošom ani nie pred dvomi rokmi odmietli pôžičku Grécku a Iveta Radičová len tri dni dozadu navrhla referendum v prípade zásadných otázok.

Dnes je všetko inak. Sme svedkami, ako sa presluhujúci politici pretekajú o to, kto bude voči Bruselu poslušnejší. Ešte ani nevieme, čo všetko prinesie tohtotýždňový summit, ale vieme, že Radičová, Mikloš a Dzurinda budú súhlasiť. A Fico poslušne asistuje.

Pritom tentokrát by sme mali byť veľmi opatrní. Na summite sa budú schvaľovať návrhy zvyšujúce zodpovednosť pri hospodárení, ako napr. posudzovanie návrhov rozpočtov členských krajín a posilnený dohľad v krajinách s vážnymi ťažkosťami. To je v poriadku a SaS s týmito návrhmi súhlasí, lebo by naozaj mohli prispieť ku zníženiu dlhov.

Ale pozor! Pod rúškom "opatrenia proti kríze" sa bude rokovať aj o návrhoch, ako sú harmonizácia daní alebo zrušenie práva veta. Tieto návrhy nijako nesúvisia s krízou a zaručene neprispedia k jej riešeniu. Sú to návrhy, ktoré smerujú k fiškálnej únii, čo je niečo úplne iné ako to, do čoho sme v roku 2004 vstupovali a s čím súhlasili občania v referende.

Stojíme pred rozhodnutím, či sa máme vzdať časti našej suverenity a nezávislosti. V budúcnosti sa bude v Bruseli rozhodovať prakticky o všetkom a preto vravíme, že je nevyhnutné sa spýtať občanov, či to chcú. Presne tak ako v roku 2004, keď sa v referende rozhodovalo o vstupe do Európskej Únie, aj vtedy išlo o to, že sme časť našich právomocí odovzdali Bruselu.

Preto SaS trvá na referende. Viem, že sa toho politici boja, ale v zásadných otázkach je to jediný legitímny postup. Lenže u nás nie. Automaticky sme označovaní sa populistov, extrémistov a nacionalistov. Len preto, že sme si dovolili navrhnúť referendum. Sme označovaní za nezodpovedných len preto, že "nemáme dôvod v predklone a potichu očakávať rozhodnutia inštitúcií Európy".

Reakcia Róberta Fica na zrušenie práva veta, že "práve kvôli takýmto dobrodruhom a avanturistom prichádza takéto rozhodnutie" môže kandidovať na hlúposť roka. Inými slovami, máme síce právo veta, ale bude nám odobraté, ak si zmyslíme ho použiť.

Na záver pár slov k referendu: Keď ho spravíme v deň volieb, budú náklady na referendum nižšie. Na prípravu referenda treba 90 dní, do volieb je 94 dní, takže reči o tom, že nie je dostatok času sú len prejavom servilnosti voči Bruselu. Keď je obava, že nepríde dostatok ľudí, môžeme znížiť kvórum. Za peniaze, ktoré pôjdu na nezmyselný euroval môžeme urobiť referendum viac ako 1000-krát.

Autor je predseda strany Sloboda a Solidarita

Převzato z RichardSulik.blog.sme.sk se souhlasem autora

Richard Sulík

Přímá volba prezidenta?

Do Senátu míří přímá volba prezidenta. Koaliční strany udělaly opozičním socialistům ústupek, když vyhověly dvěma ze tří požadavků, ale Senát může vše poslat k čertu.

Za stávajících podmínek považují přímou volbu prezidenta za zbytečnou šaškárnu. Než se na mě vrhnou všichni "oblíbení" kritici a nicky, zdůvodním proč. Má-li mít přímá volba nějaký smysl, pak je nutné, aby lidé volili skutečně zodpovědně, a to při vší účtě ke svému národu, Češi tuto vlastnost opomíjejí.

Zamýšlená dvoukolová volba podobně jako při volbách do Senátu umožní dvěma kandidátům s největším počtem hlasů bojovat o křeslo prezidenta. V naší zemi je ale zvykem nehlasovat v druhém kole "pro někoho", ale "proti někomu" přesně ve stylu "můj kandidát neprošel, tak neprojdeš ani ty".

Myslím si tedy, že volba by měla být jednokolová - byť s rizikem, že by volbu mohl vyhrát kandidát skutečně nevhodný a škodlivý vezoucí se vlně populismu. Ale to je právě o té zodpovědnosti. Nezřídkka se stává, že našinec volí bez rozmyšlení a v aktuální naštvanosti na něco, s čím má ten či onen kandidát málo společného.

Zároveň si myslím, že pokud se zavádí přímá volba prezidenta, pak tento by měl mít z titulu svého mandátu získaného na základě všelidového hlasování pravomocí více, a systém by se tak měl přiblížit systému prezidentskému, nikoli jít cestou opačnou a ze strachu, že prezident má silný mandát, co nejvíce okleštit už tak omezené pravomoci.

S tím souvisí i další věc. Podle návrhu má být prezident po skončení mandátu trestně odpovědný. Dejme tomu, může se stát, že i prezident se může dopustit trestného činu, ale zde se jeví značný nepoměr vůči poslancům, kteří, pokud nejsou vydáni k trestnímu stíhání, jsou doživotně za tento čin zodpovědnosti zbaveni.

Dostáváme se tak do stavu, kdy je de facto obyčejný poslanec v postavení před zákonem vyšším než prezident republiky a to je něco, s čím souhlasit nelze. Buď by měli být na tom před zákonem stejně, anebo by měl být prezident vůči zákonu postaven výše.

Dalším nedostatkem je možnost odvolání prezidenta (pravda, i dnes tato možnost existuje, byť téměř hypoteticky), zatímco poslanec, pokud se mandátu nevzdá, je do dalších voleb neodvolatelný. Domnívám se, že tento bod činí z prezidenta prachobyčejnou loutku v rukou poslanců.

Prezident je hlava státu, a musí tak mít výjimečné postavení, je prvním Čechem, člověkem, který symbolizuje náš stát a jako takový nemůže mít postavení nižší než poslanec. Prezidentem se může stát vždy jen jeden člověk, zatímco poslanců máme dvě stovky.

Celá přímá volba tak dostává nádech zbytečné šaškárny. O přížerě bude bojovat několik kandidátů, kteří rozjedou kampaň, v které ale nebudou moci nic slíbit a pokud něco slíbí, pak budou jejich sliby neuskutečnitelné právě proto, že prezident bude mít natolik okleštěné pravomoci, že se smrsknou na automatické podepisování a kladení věnců.

Volba přijde na velkou sumu peněz a pokud se prezident poslancům znelíbí, bude se třeba další volba konat za rok nebo za pár měsíců. Prezident bude jen kývačem a bude stepovat mezi vejci tak, aby vyhověl požadavkům politických stran ze strachu z odvolání.

Portál iDnes udělal anketu, kdo by měl být novým prezidentem. Výsledek není překvapivý. Z téměř osmdesáti tisíc hlasů, kdy pravděpodobně nešlo zabránit opakovanému hlasování, zvítězili nepolitici. Jenže, a třeba mě na kopytech roznešte, dvacet let po Listopadu by se prezidentem měl stát politik. Za tuto dobu už politika zplodila novou generaci.

Nepřekvapilo mě ani třetí místo Karla Schwarzenberga, právě pro nemožnost zabránit opakovanému hlasování. Představa, že by měl být prezidentem člověk, který politikou neprošel, je možná pro někoho lákavá, ale prezident je v prvé řadě politikem.

Pan Okamura dle mého názoru prezidentské ambice nemá a pokud by je měl, tak by mě to vcelku zklamalo, protože jej považuji za velice rozumně uvažujícího člověka a předpokládám, že si je vědom toho, že z postu podnikatele skočit na prezidentský trůn je skok příliš velký.

Pan Fischer naopak prezidentské ambice má, dokonce takové, že se o post prezidenta hlásí sám, aniž by ho zatím chtěl někdo nominovat. Sice je to zdravé seběvědomí, ale vzpomínka na jeho premiérování, kdy nedokázal udělat vůbec nic a svou nečinností přispěl k problému s fotovoltaikou, a jeho věčné ustupování je znakem nevhodnosti na tento post.

Přál bych si prezidenta, který by dokázal hájit české zájmy, který by stál pevně za svými slovy a dokázal jít i proti všem. Přeji si za prezidenta silnou osobnost, která se nebude krčit před požadavky dua Merkozy nebo bruselskými úředníky.

Přeji si prezidenta, který se bude zastávat svrchovaného státu České republiky a který bude vystupovat v zájmu našeho národa. Zkrátka prezidenta, který je skutečným prezidentem a ne jen kývacím pejskem na zadním skle auta. V přímé volbě, kde se budou kandidáti předhánět v populismu, jej ale asi najdeme těžko.

Rudolf Polanecký

NevPes

Darwinova cena za "vyřazení se z genofondu" putuje do Austrálie

Washington – Letošní Darwinova cena za nejkurióznější úmrtí putuje do Austrálie. Získal ji mladík, který se zřítíl z balkonu při takzvaném "plankingu" - nové internetové zábavě, při níž se lidé pokládají rovně jako prkno na nezvyklé nebo nebezpečné místo a fotí se při tom. Darwinova cena se uděluje jednotlivcům, kteří "se zasloužili o obohacení genofondu lidstva tím, že se z něj vyřadili".

Planking

Dvacetiletý Australan se loni v květnu rozhodl pro "planking" v sedmém patře hotelu v Brisbane. Natáhl se na zábradlí balkónu a jeho přítel ho měl vyfotografovat. Mladík ale neudržel rovnováhu a při pádu přišel o život. Splnil tak podmínky pro získání ceny, podle nichž je třeba skutečně výjimečného a neuvěřitelného selhání soudnosti kandidáta, který přitom musí být jasného úsudku. Cenu tedy nemohou dostat duševně nemocní a děti do šestnácti let. Událost, za niž se cena udělí, musí být ověřená.

Dalším adeptem na získání ocenění za loňský rok byl například americký motorkář, který se v New Yorku účastnil protestní jízdy proti povinnému nošení přileb při jízdě na motocyklu. Během jízdy ze stroje spadl na hlavu a zemřel; podle lékařů by mu helma pravděpodobně zachránila život. Mezi kandidáty byli i britští zloději mědi, kteří zemřeli při pokusu ukrást elektrické kabely, které byly pod proudem.

Příběhy lidí, kteří si sami sobě přivodili kuriózní smrt neuvěřitelně hloupým způsobem, zpočátku kolovaly jen prostřednictvím e-mailů a vyprávění. V roce 1993 je americká bioložka Wendy Northcuttová začala sbírat a později založila web, na němž se ceny udělují. Hlavním principem ceny je předpoklad, že lidská hloupost, která způsobí smrt svému nositeli, je dána geneticky a v duchu Darwinovy teorie přirozeného výběru se tak tento nebezpečný gen odstraňuje.

V roce 2007 ocenění putovalo i do Česka. Získali ho zloději kovů, kteří na Kladně kradli železné nosníky, čímž způsobili zřícení střechy haly někdejších válcoven. Dva zloději přitom přišli o život, další čtyři skončili v nemocnici.

Podle ocenění za kuriózní smrt vznikl v roce 2006 i film Darwinovy ceny s Josephem Fiennesem a Winonou Ryderovou. Ve snímku se objevily nejznámější případy cen - například muž, který se zabil pádem z okna, když se snažil ukázat svým přátelům, že sklo v okně se nedá prorazit. Ve filmu se objevila i známá historka o muži, který si na auto namontoval proudový motor z letadla, a zabil se, když s autem vzlétl a narazil do skály. K této události ale ve skutečnosti nedošlo, byť získala "čestnou Darwinovu cenu".

Zdroj: ČTK autor: luk

Úřady začaly vydávat elektronické občanky, systém kolaboval

Hana Válková 2. ledna 2012 iDnes

První den vydávání elektronických občanských průkazů provázely potíže. Systém zkolaboval a úředníci nestačili odbavovat desítky zájemců. Občanský průkaz mohou mít nově i nejmenší děti.

Pondělí bylo prvním dnem, kdy úřady elektronické občanské průkazy vydávaly. Ministerstvo vnitra uvedlo, že jen za dopoledne lidé podali sedm tisíc žádostí. Zájem o nový typ dokladu je tak velký, že zkolaboval systém pro vyřizování občanek i pasů.

"Bylo nutné provést drobnou úpravu aplikace a poté restartovat systém. S tím byl spojen v 11 hodin čtyřminutový výpadek. Všechny obce o něm byly s předstihem informovány. Kromě toho došlo k neplánovanému výpadku od 12:30 do 12:59. Ten souvisel s přetížením na straně centrálního systému správních evidencí," řekl iDNES.cz Vladimír Řepka z tiskového odboru ministerstva vnitra.

Nápor žadatelů pocítil například plzeňský magistrát. Kolem poledne tam postávalo zhruba 140 lidí. Úřad ohlásil, že všichni čekající určitě v pondělí odbavení nebudou.

Situaci s obtížemi zvládalo také Kladno. "V jednu chvíli tu bylo i šedesát lidí. Většina z nich si přišla požádat o nový občanský průkaz. Někteří museli čekat na vyřízení žádosti déle než hodinu," řekl iDNES.cz mluvčí kladenského magistrátu Vilém Frček.

Nově mohou mít občanské průkazy i děti

Nad tím, proč se lidé hned v pondělí vypravili na úřad, v Kladně krčí rameny. "Důvody lidé do žádostí neuvádějí," popsal Frček. Podle něj ale část lidí vůbec na úřad chodit nemusela. "Někteří přišli, protože jim končila doba platnosti

průkazu, jiní chtěli nový elektronický občanský průkaz," dodal mluvčí magistrátu.

Roli může hrát to, že pondělí je na úřadech většinou vůbec první úřední den po vánočních svátcích.

Na Městském úřadě v Domažlicích, kde první zájemci o nové občanky stáli už hodinu a půl před otevřením, nabízejí i jiné vysvětlení: elektronické občanky lákají rodiče. I nejmenší děti totiž nově mohou mít svůj doklad. A to se letos bude hodit.

"Zájem o elektronické občanské průkazy určitě bude. I z toho důvodu, že od 26. června letošního roku nebudou moci děti cestovat do zahraničí bez vlastního dokladu," míní vedoucí tamějšího správního odboru Marie Buršíková.

Doklad budou muset mít od června pro cestu do zahraničí kvůli nařízení EU všechny děti včetně právě narozených. Rodiče jim musí pořídit buď vlastní pas, nebo občanku. Podle Řepky ale občanský průkaz slouží jako cestovní doklad pouze po státech Unie.

Rodiče nemusí žádat o elektronický občanský průkaz pro dítě povinně. Do 15 let je jeho vlastnictví dobrovolné. Odpovědnost za jeho případnou ztrátu nesou rodiče či opatrovníci, kteří o průkaz pro dítě žádají.

Elektronické občanské průkazy na rozdíl od těch klasických mají například čip či speciální fotografii, kterou úřady samy vyhotoví. Stejnou používají u biometrických cestovních pasů.

Dětský pas vyjde na dvojnásobek než občanský průkaz

Dospělí za vystavení elektronického občanského průkazu zaplatí 500 korun, děti 50 korun. Za klasický občanský průkaz (tedy pokud nejde o náhradu za ztracený doklad) se neplatí. Naopak za dětský pas rodiče vydají 100 korun.

Na nových občankách už není nutné sdělovat rodinný stav. Navíc do ní již není možné zapisovat nepovinné údaje, jakými jsou děti, manžel či manželka. Potomky si už od loňska rodiče nemohou nechat zapisovat ani do pasů.

Klasické občanské průkazy zůstávají i v novém roce v platnosti. Úřady upozorňují, že změna nepřináší povinnou plošnou výměnu dokladů. Kdo bude potřebovat novou občanku, na úřadech si vybere, zda chce klasickou, nebo elektronickou. V prvním případě na doklad člověk čeká do 15 dnů, v druhém až 30 dnů.

Prvotní plány počítaly s tím, že zavádění elektronických občanek letos vyjde na 359 milionů korun, v roce 2013 na 292 milionů a v roce 2014 pak 322 milionů korun. Později je ale vnitro odhady upravilo na 168 milionů za rok s tím, že bude jednat s tiskárnou o dohodě, která by platbu za průkazy rozložila do více let.

Původně měly úřady vydávat elektronické průkazy od loňského července. Termín se však posunul kvůli zpoždění fungování základních informačních registrů veřejné správy.

Občanské průkazy pro děti

Kdo o ně může požádat

Za dítě žádá jeho rodič nebo ten, komu dítě bylo svěřeno do výchovy, či ředitel zařízení ústavní výchovy.

Kde lze žádat

U kteréhokoliv obecního úřadu obce s rozšířenou působností, v hlavním městě u úřadu městské části Prahy 1 až 22, v elektronické podobě místně příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.

Co je třeba mít s sebou

Rodný list dítěte, občanský průkaz rodiče či opatrovníka, případně předchozí pas dítěte.

Kolik to bude stát

Pro děti stojí občanka 50 korun. Když ji ztratí, za nový doklad rodiče zaplatí 100 korun. Pokud dítě povyroste a změní podobu, za nový průkaz se platí opět 50 korun.

Jak dlouho dítěti průkaz vydrží

Doba platnosti je pět let. O nový průkaz musí rodiče, pěstouni apod. žádat také ve chvíli, kdy jejich dítě změní výrazně podobu.

Šokující průzkum mezi thajskými prostitutkami: Slováci jsou nejlepší, Češi pátí!

Thajsko, které je kromě svých přírodních krás a vynikající kuchyně, také cílem sexuálních turistů tuto klientelu rozhodně nezavrhuje. Tamní vědci dokonce uspořádali výzkum mezi thajskými prostitutkami o nejoblíbenějšího sexuativého cizince. Kdo vyhrál? Slováci! Češi jsou pátí... K výsledkům dospěl po tříletém výzkumu sociologický tým profesorky Sathit Niyomyatové z Thammasat University. Ten oslovil na 4700 prostitutek po celé zemi.

Dívky v dotazníkovém šetření anonymně ohodnotily přes šest tisíc klientů. „Zajímala nás náročnost, délka styku, chování, vztah k alkoholu, míra hrubosti i solventnost sexuálních turistů v závislosti na národnosti,“ vysvětluje profesorka Niyomyatová. Naopak nejméně oblíbenými zákazníky jsou Švédové domáhající se bolestivých praktik. Blesk

dopis

Pane „Čumpelíku“ dovolím nasadit Vám brouka do hlavy. Totiž: ti, kdo jsou dnes v opozici, už v ČR samostatně vládli, sociální demokraté víc jak tučet let (a další léta v koalici s ODS), komunisté tvrdého půl století. Obě tyto strany dokonale selhaly jak ekonomicky, tak i právně a lidsky. Naproti tomu nynější vláda, přes všechny své, řekl bych především personální, problémy, se snaží vrátit ČR do stavu solidnosti. Státní pokladna totiž není bezedná a na dluh není možno žít věčně. Uvědomte si prosím také to, že za stávající situace by nová vláda ČSSD jistotně spolupracovala s komunisty - naoko sice v rouchu beránčím, ale v jádru stále tvrdými komunisty, se vším, co k tomu patří. Já osobně si myslím, že nynější vláda má jediný zásadní kaz, a sice že neumí dobře prodat to, co dělá, že neumí dobře informovat, komunikovat s národem, jemuž je vládou. A (jakkoli bych rád byl optimistou) také si myslím, že, bohužel, na tuto svou vadu na kráse zajde. Ovšem s katastrofálními následky pro ČR. Národ, který se nepoučí ze své historie... však už to znáte.

Můžete se mým názorům smát a můžete je tvrdě odmítnout, hovořím však z osobní zkušenosti - zde v Austrálii jsme také měli pravicovou vládu, dokonce nějakých 13 let nepřetržitě. Nikdy jsem se netajil s několika svými jasně definovanými výhradami vůči ní. Pak ovšem přišel její krach, způsobený z až nepředstavitelně velké části médii, nedočkavými změny a podřizujícími vše svým osobním cílům a nezřízeným ambicím.

Dnes, o nějaké tři roky později, máme už několikátou levicovou vládu, která vede Austrálii ke stále silnější diktatuře, ale zároveň také cestou snižování životní úrovně (která ostatně nikdy nebyla docela na výši známé z ostatních tzv. západních zemí, mnohdy spíše srovnatelná s rozvojovými zeměmi) k ekonomickému krachu. Nutno podotknout, že v posledních volbách levice nezvítězila, pouze nezřízeným uplácením (tj. vyhověním jejich často extrémním požadavkům) získala na svou stranu zelené extrémisty a tzv. nezávislé kandidáty. Nebylo to tedy volební vítězství, ale povolební machinace. Nutno též podotknout, že předvolební sliby, které byly dány veřejnosti, byly porušeny, mnohé (např. imigrační politika) byly po krátkém a neúspěšném levicovém experimentu obráceny zpět do podoby před volbami levicovou Stranou práce (ALP) tak halasně kritizované. (V případě již zmiňované imigrační politiky jsou následky toho experimentu ovšem stále s námi v podobě neustále stoupajícího počtu tisíců ilegálních imigrantů, demolovaných imigračních táborů, námořních katastrof s mnoha oběťmi na životech a takřka nevyčíslitelnými náklady na právní uspořádání.)

Velice mě mrzí, když vidím, že ČR dělá stejnou chybu.

Dovolím si Vás tudíž pobídnout: seznamte se s detaily skutečné (oproti tomu, jak je to prezentováno v médiích) činnosti vlády. Při dohledání důvodů k prosazovaným změnám pak zjistíte, že je velice těžké najít nejen sociálně vyhovující, nebolestivou, ale především funkční alternativu.

V novém roce Vám přeji vše dobré. Pavel Zvěřina.

CABRAMATTA

Televizní stanice SBS, má podle mého, nejzajímavější pořady, i když ne vždy s nimi souhlasím ! Minulou neděli přinesli první díl příběhu, nazvaného : "Once Upon A Time In Cabramatta", tedy částečně reportáž se žijícími osobami, částečně dokumentární snímky, doprovázené komentáři jakéhosi soudruha multikulturalisty.

V tomto prvním, úvodním dílu, se pojednává o prvních "boat people", tedy o Vietnamcích, po prohrané vietnamské válce a o jejich prvních krocích v Austrálii. Zdůrazněny byly tvrdé začátky rodin, setkání s rasismem a dopad na rodiny.

Mnoho z toho byla pravda, ale neudržel jsem se smíchu, když jsem vzpomněl na začátky migrantů z Československa a ostatních zemí komunistického tábora, at už v letech 50tých, kdy se s nimi nikdo nemazlil, byli nakomandováni na práce, které tehdy australský government potřeboval - tedy Snowy River Scheme, nebo na různé farmy, bez ohledu na vzdělání, profesi, či vůli. Naše další generace koncem 60tých, nebo i v 80tých letech, už to měla lehčí, než "starousedlíci", ale musela se ohánět, anebo také "neměla" ! Naši lidé, ale vesměs nejsou blbci, proto se tady brzy úspěšně usadili a stali se Australany.

V porovnání s tím, i když je mi líto těch, kteří se sem plavili na kocábkách z Vietnamu, často oběti živlů a různých pirátů cestou, ale přeci se většina brzy zabydlila,

Noviny, které jsem dostal od našeho čtenáře.

zaměstnala, soustředila se hlavně v té jmenované Cabramattě a začala se vesele množit ! Někteří, ti pilní a rozumní, pracovali v podřadných jobech, vykořisťování svými úspěšnými krajany (hlavně vietnamskými Čínany), jiní, kteří včas nepochytili alespon základy angličtiny, zůstávali na dně hrnce. Jeden tento příklad, komentoval australský mluvčí SBS, představil mladého (okolo 20 let) vietnamského Australana, jednoho z těch, kteří připluli s rodinou jako malé děti. Ten dotyčný, mluvil zcela bez emocí o odcizení od rodičů, kteří se nenaučili anglicky a on (prý) neumí vietnamsky. V tom specielně, jsem cítil falešnou a propagandistickou lež, proč ? Vždyt to dítě, které s nimi přišlo sem, muselo nejen vietnamsky mluvit, ale hlavně rozumět ! A časem, pokud ta rodina chtěla a neměla "IQ" orangutánů, musela najít nějakou společnou, třeba zparchantělou řeč, však naše angličtina byla také primitivní, tak jsme na děti mluvili česky , hlavně malé děti jsou lehkou bilinguální. Toto zmíněné "odcizení" od rodičů, mi připadalo jen jako televizní vymluva proto, protože ten mladík se stal členem zdejšího vietnamského gangu "5-T", byl několikrát trestaný a teď se stal zářným příkladem pro SBS, jak se Austrálie nepostarala o nově příchozí. Jeho starší sestra ho verbálně podpořila, že otec , neschopný živit rodinu, tedy nikoliv "hlava rodiny", jak to bylo zvykem ve Vietnamu, začal pít, matka, jejíž názor a svědectví v televizi bylo pouze ve vietnamském jazyku, tedy pro nás - australské diváky zcela nesrozumitelné. Nebylo tam řečeno, jak bude pokračovat další život tohoto protagonisty, samozřejmě, člověk jednou zvyklý na lehký život kriminálního, asi nechce jít se sbíječkou opravovat silnice !

Další a podle mého velice důležitý bod pořadu tam byl zamlčen, tedy to, že ti (opravdoví) uprchlíci z komunistického Vietnamu, byli často vojáci Jižního Vietnamu, tedy spojenci Australanů a Američanů. O velkou většinu se jich postaraly USA, ovšem ne všichni se tam dostali. Do Austrálie připlouvali nejen ihned po válce, ale ještě dlouho potom, když se jim podařilo uprchnout z "převýchovných" komunistických gulagů. A s nimi, samozřejmě přijížděly i desítky infiltrátorů, bývalých VietCongů (VC shit).

Čtenář nevěří ? Vždyt právě v Cabramattě (zvané Vietnamatta), při jednom z výročí války, byl odhalený bronzový pomník Jihovietnamským vojákům a ten byl už několikrát poškozený komunistickými VC, žijícími tady ! Překvapuje Vás to ? Vždyt všichni víme, že i mezi Čechy a Slováky byli (jsou) komunističtí agenti. Kdo ? Někdo ví a neřekne, nepřizná, někdo neví, jen tuší ! Ale to už je zase z jiného kadlubu, o tom někdy jindy, aby mi pan vydavatel nevynadal, že trefené husy kejhají a odhlašují Noviny ! Každopádně jsem velice zvědavý, na další dvě pokračování (2. a 3.) na SBS večer v neděli, i když mám podezření (znám "svoje Pappenheimské), že toto vše, ukazující na těžké usazení a soužití Vietnamců, je jenom přípravou a masáží Australanů, těmi multikulturalisty a vše je určeno ke kladnému přístupu, politování a pomoci těch nových "boat people" , které nám sem za tučný obolus pašují indonézští pašeráci, bývalí rybáři a piráti, kteří od těchto nových "uprchlíků", mají ohromné příjmy, i když s rizikem -hop, nebo trop ! Totiž, titο "assylum seekers", jak je náš pitomý, levicový tisk a televize nazývá, přilétají legálně letadly ze svých rodných zemí do Indonезie, která přez veškeré australské prosby a dary , svým "pirátům cum pašerákům" vůbec v jejich obchodu nebrání. Cestou na moři své doklady zničí (cash a falešné australské řidičáky však ne) a často lžou o své národnosti (Pakistanci se vydávají za Hazara Afghánce, Bangladešáci za Indy a Tamil (Tigers) za pokojné Sinhálce - ale ti aspon opravdu nepoužívají indonézské taxi, ale jedou na svých lodkách až z Ceylonu. A to už nemluvím o různých Iráncích, Iráčanech, Egyptanech, Libanoncích, Somálcích a Sudáncích, ke kterým brzy přibudou s OSN ticketem Syřani a Libyjci - vsadte se! Tito "assylum seekers" - správně "illegals", nehledají azyl, ale hloupou, křestanskou zemi, kde se o ně postarají.

Totíž, to není Austrálie z našich časů, ani Austrálie z časů Vietnamců, ale otrásaný oslíček, který poslouchá povely OSN (U.N.), kolik lidí má nabrat, kolik bilionů na Foreign Aid (AusAid) má dát a naše vlády, at je tam Petr, nebo Pavel, poslušně třesou oslem - či ovcí ! To, že většina obyvatelstva to nechce, nikdo nebere na vědomí, protože ta svinská menšina je u vesla a je hlučná, ovládá media a stokrát nic, zabilo vola ! Dnes už se ani v místním tisku neuveřejňuje národnost, původ a víra (nedej Allah) osob, které se dopustí kriminálního zločinu, ale všichni víme, že tak, jako to bývalo (a je) v Cabramattě, kdo a co je v Lakembě, v Blacktownu a Bankstownu. A tak nám SBS (i ABC) masírují mozky, srdce a hlavně peněženky a naši "ovčané" (nový český termín) budou volit

Petra, nebo Pavla, tedy Tonyho, nebo Julii, prašt jako uhod ! Nevidím naději, že by se něco změnilo, jen bude hůř ! L.P. 10. ledna 2012. SVEN F. REHULKA , Carlton – NSW

Mili priatelia,

vsetci slovaci dlhodobo zijuci, pracujuci a studujuci v zahraničí so slovenskym obcianstvom mozu vyuzit svoje volebne pravo a zucasnit sa volieb do Narodnej rady Slovenskej republiky, ktore sa budu konat 10. marca 2012.

Pokiaľ by ste chceli vyuzit svoje volebne pravo a volit zo zahraničia postou, mozete tak urobiť len ak sa zaregistrujete najneskor **do 20. januara 2012.**

Vasa ziadost moze byť naskenovana a zasлана emailom alebo faxom.

Viac informacii ako volit zo zahraničia najdete na http://uszz.sk/ako-volit-zo-zahranicia/

Strucnu prirucku na stiahnutie najdete na http://uszz.sk/data/files/900_volim-zo-zahranicia-2012-final.pdf

Pokiaľ by ste chceli pomôcť so sirením informacii vsetky volne siritelne banery najdete na http://uszz.sk/kampan-volim-zo-zahranicia/

Dakujeme za spolupracu

S pozdravom

Tim SKC

PS: len pre info

Koľko osôb zo zahraničia volilo v roku 2010?

5861, čo je 0,22% z celkového počtu voličov 2 566 779 (58,83%).

Počet voličov, ktorí zaslali návratnú obálku z cudziny

5 861 z toho Bratislavský kraj – 1286, Trnavský kraj – 347, Trenčiansky kraj – 554, Nitriansky kraj – 443, Žilinský kraj – 603, Banskobystrický kraj – 715, Prešovský kraj – 953, Košický kraj – 960

Koľko osôb zo zahraničia volilo v roku 2006?

3 427, čo je 0,14% z celkového počtu voličov 2 335 917 (54,67%).

--

Slovak Centre London

Postal address: Slovak Centre

17 Bowater Roadŭ London, SE18 5TF, UK

Web: www.slovakcentre.co.uk

☞ ☛ ☞

Dva Aarhusani jsou zatčeni kodaňskou kriminálkou. "No tak nám pane Raps pěkně povězte, kdo vám pomáhal s tou krádeží?," dožaduje se policista. Raps: "Nikdy, nikdy! Nikdy bych neudal vlastního bratra."

Recepis No.326 Čokoládový jaffa dortík.

1-2 pomeranče (podle velikosti),
11/4 hrnku mletých mandlí,
1KL kypřícího prášku,
3 vejce,
¾ hrnku cukru (nebo equivalent stevia),
½ hrnku kakaa,
100 ml oleje.

Dobře omyté pomeranč(e) dáme do vody a vaříme asi hodinu. Scedíme a necháme vychladnout. Potom rozkrojíme, vypeckujeme a zbavíme tuhé blány uprostřed. Dužinu i s kůrou dáme do procesoru a necháme rozsekat na kaši.

V míse smícháme mandle, kypřící prášek, kakao a cukr. Přidáme olej, vejce a pomeranče a dobře ušleháme.

Těso dáme do vymazané a vysypané formy vhodné pro mikrovlnku (pokud nepoužijeme silikonovou) a vlníme asi 7 minut.

Podáváme jen tak nebo se šlehačkou.

Dobrou chut preje Radka

Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s listy čtenářů.

Právo na hrob

V LN z 30.11.11 kritizuje Petr Zídek vedení Konfederace politických vězňů za to, že na pomníku u motolského krematoria nechce uvádět jména všech pohřbených vězňů. Na podstavci pomníku jsou umístěny jen dvě desky se dvěma jmény. Jedním z nich je János Esterházy, představitel maďarské menšiny na Slovensku v době před druhou světovou válkou a během ní. Pan Zídek mimo jiné píše: "Esterházy je navíc dodnes na Slovensku kontroverzní postavou: k trestu smrti později změněnému na doživotí nebyl odsouzen komunistickým soudem, ale Národním soudem v září 1947. Tento rozsudek je dodnes platný. Proč má mít v Motole pamětní desku právě on, je o to nepochopitelnější, že v České republice už jednu má, a to na Mírově, kde zemřel." KPV prý argumentuje tím, že v Motole jsou pohřbeni političtí vězni i zločinci, čeští historici jsou ovšem schopni spolehlivě určit, kdo byl kdo, a ti první si zaslouží neanonymní hroby.

Informace pana Zídka o Jánosi Esterházyim je poněkud kusá, rád bych ji doplnil. Nejdřív ale jen malou poznámku na okraj. Na rozdíl od pana Zídka si nemyslím, že by právo na hrob měli jen ti, co nebyli zločinci. Právo na hrob mají všichni smrtelníci, je to základní lidské právo. Případy, kdy bylo v civilizovaném světě porušeno, jsou spíše výjimkami (váleční zločinci popravení po válce v Norimberku, Usáma bin Ládín), a nadto zanechávají jakousi pachut'.

Slovensko v rámci Maďarského (Uherského) království nikdy nepředstavovalo autonomní celek a nemělo tedy "historické" hranice. Hranice, dohodnuté v Trianonské smlouvě z června 1920, byly stanoveny ze strategických důvodů (cca polovinu z nich tvořily řeky Dunaj a Ipel'). V novém státě se ocitlo skoro milion Maďarů, kteří vůbec nevěděli, jak k tomu přišli, měli v něm statut neplnoprávné "menšiny" a dost dobře ho ani nemohli považovat za svůj. Politici, reprezentující maďarskou menšinu, vzali na vědomí legální rámec, v němž mohli být politicky činní, a usilovali v rámci možností co nejvíc vylepšit její postavení. K nějaké loajalitě k novému státu, neměli žádný hmatatelný důvod.

To je politická situace, v níž začal působit János Esterházy.: narodil se v roce 1901 ve Velkém Záluží u Nitry ve staré šlechtické rodině, zemřel v březnu 1957 ve věznici v Mírově. Veřejně činný byl od roku 1931, Zastával čelné funkce v politických stranách maďarské menšiny v ČSR. V roce 1935 byl zvolen poslancem československého Národního shromáždění. V roce 1938 se jako představitel maďarské menšiny účastnil jednání s politiky z SdP a HSĽS. setkal se i s Lordem Runcimanem. Měl styky s čelnými maďarskými politiky, řada těch lidí byli jeho osobní přátelé. Po maďarském záboru jižních oblastí Slovenska zůstal na Slovensku a stal se jediným představitelem maďarské menšiny v parlamentu (nyní už čítala jen asi 70 tisíc lidí). Jeho politika vůči Slovenské republice se nelišila od jeho někdejší politiky vůči ČSR, jsou tu však věci, které tento rámec výrazně překročily. Zmíním tři: Protestoval proti brutálnímu zásahům maďarské policie proti Slovákům, kteří se po změně hranic ocitli v Maďarsku, v roce 1942 jako jediný člen parlamentu veřejně nehlasoval pro ústavní zákon č. 68 o deportacích Židů a zdůvodnil to nelidskostí a nekřesťanskostí té zákonné normy, a během existence Slovenské republiky pomáhal Židům, Polákům a Čechům dostat se přes Slovenské území do Maďarska, odkud bylo do jisté doby možné se zachránit. Po osvobození Bratislavy byl novou státní správou vydán Rusům, transportován do Moskvy a odsouzen za protisovětskou činnost k deseti letům žaláře. Mezitím bylo proti němu jako proti "uprchlému" zahájeno v nepřítomnosti trestní stíhání podle Nařízení SNR č. 33/1945 Sb. O potrestání fašistických zločinců. (Jde o zcela úděsnou právní normu). Byl odsouzen k trestu smrti a ruské orgány ho pak v roce 1949 vydaly do ČSR k vykonání rozsudku. Esterházy se vrátil z gulagu těžce nemocný. Trest mu byl cestou milosti změněn na doživotí. Kalvárie po československých kriminálech skončila v březnu 1957 na Mírově, kde zemřel. V Rusku byl v roce 1993 posmrtně rehabilitován (rehabilitace se týká jen údajných trestných činů vůči SSSR). Když Esterházyho dcera Alice Esterházy-Malfatti požádala o revizi procesu z r. 1947, následovala vleklá soudní tahanice, která skončila rozhodnutím slovenského soudu, že proces revidovat nelze, protože Nařízení č. 33/1945 Sb. neumožňuje odvolání. Ve prospěch Esterházyho intervenoval v roce 1993 osobním dopisem předsedovi senátu Městského soudu v Bratislavě mj. Simon Wiesenthal.

A konečně osud urny. Když Esterázy zemřel, dostala rodina zprávu, že byl zpopelněn a pozůstatky nebudou rodině vydány. Protože se nevědělo, kde jsou uloženy, byl z iniciativy Svazu Maďarů žijících v českých zemích na Mírově v roce 1998 zřízen symbolický náhrobek. Někdy v roce 2007 se obrátila Esterházyho dcera na ministra Schwarzenberga s prosbou o zjištění, kde jsou Esterházyho

ostatky uloženy. Ministerstvo zahraničí tlumočilo prosbu Kabinetu historie a dokumentace Vězeňské služby ČR, kde obratem zjistili, že Esterházyho ostatky po několikaleté anabázi skončily na hřbitově u krematoria Motol, kde jsou pochováni popravení či zemřelí političti vězni (a také kriminální zločinci). V roce 2011 požádala maďarský ministr zahraničí Martonyi svého českého kolegu, zda by na motolském pohřebišti bylo možné umístit desku se jménem Esterházyho a datem narození i úmrtí. Nad pozemkem má jakýsi patronát Konfederace politických vězňů a pražský magistrát věnoval na letošek peníze na rekonstrukci pamětního místa. To se stalo. Pod pamětní kříž byla umístěna dvě jména: letce Josefa Brykse a Jánose Esterházyho. K slavnostní odhalení dosud nedošlo.

Osud Jánose Esterházyho je očividně kamenem úrazu ve vztazích mezi Maďarskem na jedné, Slovenskem na druhé straně (a když dojde na lámání chleba, řekl bych, že se česká strana bude nakonec solidarizovat se Slováky). Na Slovensku a nejspíš i v Česku hraje mimo jiné i obava, že by se soudní rehabilitací Esterházyho otevřela Pandorařina skříňka s dalšími a dalšími případy, problémy restitucí atp. Z toho by plynulo, že je třeba hledat politické, nikoli právní řešení.

Už při první návštěvě Budapešti mne u západních hradeb Budínského hradu zaujal malý pomníček. Připomíná posledního budínského pašu Abdurrahmána. V sedmdesáti letech byl v roce 1686 postaven před nelehkým úkol bránit budínské opevnění proti osminásobné přesile křesťanských vojsk. Odmítl nabídku na složení zbraní a padl s mečem v ruce. Získal si tak uznání i na "protivné" straně. Na pomníčku je mj. napsáno: "Byl to statečný protivník, pokoj jeho památce." Snad by se pro začátek něco podobného mohlo u nás zhmotnit v toleranci k tomu, že na jednom pražském hřbitově existuje Esterházyho pamětní deska (pokud se pan Zídek drží zásady jeden potížiště – jedna deska, nechť si pro mne za mne tu na Mírově zbourá). Mám jen jednu výhradu: pomníček pašovi byl postaven v roce 1932, tedy 246 let po dobytí Budína. Tentokrát by to možná šlo stihnout o něco rychleji.

LN, 5.12.2011 Další události komentovány na
www.bohumildolezal.cz , Publikováno s laskavým svolením
autora. Bohumil Doležal

CIA zřejmě potají mučila teroristy poblíž bukurešťského bulváru

Bukurešť - Americká Ústřední zpravodajská služba (CIA) věznila a vyslýchala dopadené teroristy v tajných věznicích v Polsku, Litvě i Rumunsku. V Litvě operovala na venkov, v Polsku byla ukryta ve vojenském objektu a v Rumunsku byly celé CIA umístěny v rušné obytné čtvrti severní Bukurešti. Detaily o bukurešťské věznici zjišťovala agentura AP a německá televize ARD o ní dnes odvysílá pořad. Vězňeni teroristé byli zřejmě v bukurešťské věznici i mučeni vodou, fackováni nebo nuceni stát dlouhou dobu v nepohodlných pozicích. Po výsleších jim měla být údajně poskytnuta kvalitní péče.

Podle zdroje obeznámeného s chodem zařízení CIA využívala v Bukurešti pro výslechy cenných vězňů vládní budovu. Mezi vězni byl i jeden ze strůjců útoků na USA z roku 2001 Chálíd Šajch Muhammad. CIA všechna zařízení do roku 2006 uzavřela a vězně převezla povětšinou do Kábulu a na základnu na Guantánamu.

Cely v rumunské metropoli byly vzdáleny jen několik bloků od hlavního bulváru, poblíž železnice a na ulici obytných domů lemovaných alejemi. Budovu využívá národní úřad tajných informací známý jako ORNISS. Jeden z jeho představitelů Adrian Camarasan přiznal, že ve sklepích jsou jedny z nejtajnějších prostor v Rumunsku. To, že by tam někdy měli Američané věznici, ale do kamery ARD rozhodně popřel. "Ne, ne, nemožné," řekl.

CIA měla vězněné teroristy mučit vodou

Americký zdroj však AP sdělil, že CIA tamní věznici začala provozovat v roce 2003, když vyklidila svůj objekt v Polsku. Dostat vězně dovnitř nebylo těžké, z letiště byli přivezeni v dodávkách k zadnímu vchodu. V podzemí pak bylo připraveno šest smontovaných cel. V každé byly hodiny a šipka naznačující směr k Mekce. Buňky byly na pružinách, takže byly vratké, což vězně dezorientovalo. V prvních měsících jim vězňatelé bránili spát, ponořovali je do vody, fackovali nebo nutili stát v nepohodlných pozicích. Podle zdrojů AP bylo mučení vodou - waterboarding - zakázané.

Po ukončení vstupních výsledků vězňitelé zadrženým poskytli kvalitní péči. Všem se dostalo lékařské i stomatologické prohlídky. CIA jim nechala dovážet

muslimská jídla z Frankfurtu, kde je evropské operační středisko CIA. Budova využívána rumunskou vládou přitom poskytla CIA ideální krytí.

Rumunský prezident tvrdí, že o věznicích nic neví

Ačkoli ochránci lidských práv chtějí, aby východoevropské země vyšetřily roli svých vlád při krytí věznic CIA, v nichž byli vězni mučeni, představitelé většiny z těchto zemí popírají samotnou existenci věznic. "Nic o té věci nevíme," řekl rumunský prezident Traian Basescu v září v rozhovoru s AP.

Hlavní stopou jsou ale záznamy o letech CIA v Evropě. Firma Richmor Aviation z New Yorku agentuře poskytovala letadla pro lety do Rumunska a také do jiných zemí, včetně Maroka.

Zdroj: AP, ČTK , autor: ket CT24

Hradecký soud vrátil kauzu exposlance Vondrušky k okresnímu soudu

Hradec Králové - Kauzou komunistického exposlance Josefa Vondrušky, který údajně v 80. letech bil politického vězně Jiřího Wolfa, se bude znovu zabývat Okresní soud v Liberci. Liberecký soud letos v dubnu Vondrušku zprostil obžaloby, hradecký krajský soud však verdikt zrušil a případ vrátil k novému projednání. ČTK to dnes řekl mluvčí hradeckého soudu Aleš Korejtko.

"Hradecký soud libereckému soudu vytkl, že nerozhodl o všech skutcích, které byly obsažené v obžalobě. Odvolací soud se také zcela nezotožnil se způsobem, jak soud rozhodnotil důkazy," řekl Korejtko s tím, že hradecký soud o zrušení rozsudku a vrácení případu rozhodl v neveřejném zasedání na začátku prosince.

Odvoláním proti verdiktu okresního soudu se měl původně zabývat liberecký krajský soud, dva z jeho soudců však byli s případem spjatí a vrchní soud následně rozhodl o přidělení případu do Hradce Králové.

Vondruška podle obžaloby Wolfa bil na začátku 80. let, když ve věznici v Minkovicích u Liberce působil jako vychovatel. Soud klíčový důkaz, Wolfovu výpověď, zpochybnil a vynesl osvobozující verdikt. Vondruška je souzen za zneužívání pravomoci veřejného činitele, bývalý politický vězeň už dříve sám připustil, že je k Vondruškovu potrestání skeptický. Pozitivní je podle něj aspoň to, že se na tehdejší situaci v nápravném zařízení poukázalo. Vondruška od začátku obžalobu odmítá. Označil ji za politickou a účelovou.

Autor: ČTK

Včelstva zabíjí muška

Autor: Karel Muška 21stol

Lidstvo vymře 4 roky po té, co vymřou včely. Tak zní citát tradičně připisovaný Albertu Einsteinovi. Možná i díky této tradované moudrosti vědci vyzkoumali, co způsobuje zvláštní dezorientaci včel a jejich následnou smrt. Nemoc je pojmenovaná CCD (Colony Collapse Disorder – syndrom zhroucení včelstev). Postihne-li tato nemoc úl, celé včelstvo vymizí a nechá v něm jen královnu, vajíčka a několik nedospělých jedinců.

Jako možné příčiny se dosud uváděly virová nebo plísňová nákaza či jedovaté látky v některých pesticidech. Podle vědců za nemoc může parazitická muška květilka druhu *Apocephalus borealis*. To, že tento parazit napadá čmeláky, se ví už déle. Nyní vědci prokázali, že parazit napadá i včely medonosné. Jak se parazit chová? Pro člověka je to poměrně drsná představa – mušky totiž kladou svá vajíčka do břišní dutiny včel. Z nich se líhnou larvy, které se usídlí u hlavy a změní včelí chování. Ty se přestávají orientovat, v noci opustí úl a venku zahynou. „Když jsme včely nějakou dobu pozorovali, zjistili jsme, že napadaní jedinci se pohybují v kruhu bez jakéhokoli smyslu pro orientaci. Opravdu tak vznikl dojem něčeho jako zombie,“ prohlásil spoluautor výzkumu Andrew Core.

Zatím však vědci nemají návod, jak parazity zastavit. Nevědí totiž, kde a kdy včely mušky napadají. „Předpokládáme, že se to děje během shánění potravy, protože mouchy v okolí úlů nepozorujeme. To, co se ve skutečnosti děje, ale zůstává pořád tak trochu bílé místo,“ prohlásil vědec. Fenomén CCD před šesti lety poprvé zaznamenali američtí včelaři, zasáhl ale i včelstva v západní Evropě. V některých případech úbytek včel dosahoval až 90 procent.

Záhada šestého prstu slonů vyřešena

Autor: Michal Andrle

Co mají společného sloni, krtci a pandy? Na první pohled skutečně ne mnoho. Specialisté na anatomii však vědí, že u všech se na končetinách vyvinula zvláštní struktura v podobě „prstu“, která jako by do původního „plánu“ nepatřila. Britští vědci nedávno rozlouskli problém, jenž konstrukci nohy slonů obestíral po tři staletí.

Na zvláštní strukturu nacházející se na zadní straně chodidel současných slonů narazili vědci již při prvních pitvách těchto chobotnatců na počátku 18. století. Od té doby se však o původu záhadného „šestého“ prstu věda příliš nešířila: tato „záhada“ byla zkrátka většinou zametena pod koberec. „Šestý prst“ na noze savců však nedává velký smysl – končetiny všech savců jsou totiž odvozeny od pětiprstého předka. V průběhu evoluce navíc prsty poměrně snadno ubývají, jen stěží se však mohou objevit nové. Výzvu k rozlousknutí záhady přijal tým vědců vedený Johnem R. Hutchinsonem z Royal Veterinary College v Londýně.

Tým pracoval s pomocí nejrůznějších vědeckých metod, jako je výpočetní tomografie (CT scan), elektronová mikroskopie či histologická analýza. A výsledný verdikt jejich bádání? Šestý prst je skutečně kost, ovšem kost poměrně nestandardního uspořádání, takzvaný sesamoid (podobnou strukturu má např. kolení česka). Tento jedinečný rys (na rozdíl od pand či krtků jej mají sloni i na zadních končetinách) se podle všeho vyvinul u chobotnatců před asi 40 000 000 let, aby jim napomohl nést jejich tělesnou váhu. „*První chobotnaci, kteří se od svých předků oddělili před asi 55 000 000 let, měli uspořádání chodidla jednodušší,*“ vysvětluje prof. Hutchinson. 21stol.

Původně chtěl spáchat sebevraždu, ale vynalezl bramborové hranolky...

Jan Berwid-Buquoy

Mnoho lidských vynálezů vděčí až neuvěřitelným náhodám. Dnes si světové řetězce rychlých občerstvení bez smažených bramborových hranolků ani nedovedeme představit. Tato pochutina se v originálu jmenuje „pommes de terre frites“ a vznikla původně ve Francii. Kdo však byl jejím vynálezcem?

Belgický novinář Jo Gérard prý našel jakýsi rodinný rukopis z roku 1781, kde je zmínka o tom, že první bramborové hranolky byly smaženy v belgickém Namuru v roce 1680. Jde o smyšlenou mystifikaci. Brambor jako potravina se objevuje v Evropě až kolem poloviny 18. století.

Jinak brambory jako takové mají své dlouhé historické dějiny. Poprvé se vyskytují v Peru před čtyřmi až pěti tisíci lety a jejich nať sloužila jihoamerickým Indiánům jako květina k okrase domorodých příbytků. Po dobytí jihoamerického kontinentu španělskou armádou v 16. století se dostala rostlina nejdříve na dvůr španělského krále, kde rovněž fungovala v úloze okrasné květiny. Kdo, kdy a kde poprvé ochutnal vařený brambor, zůstává tajemstvím.

Je ovšem všeobecně známo, že v Braniborsku se v roce 1740 vařily brambory ve vodě a krmila se s nimi prasata. Předpoklad: pro člověka jsou prý kořeny (hlízy) oné rostliny jedovaté zrovna tak jako plody natě, a tím nepoživatelné. Teprve hlad a bída v době napoleonských válek (1803–1815) přinesly do oblasti gastronomie celou řadu nových objevů — včetně konzumace brambor. Marie-Antoine Carême (1784–1833) byl jedním ze slavných francouzských kuchařů a je mu připisován objev tzv. pommes de terre frites (smažené bramborové hranolky). Zdali k tomu došlo právem, či neprávem, již nelze přesně historicky zjistit.

Carême se narodil jako 16. dítě chudého kameníka ve východní části Paříže. Francouzský spisovatel Alexandre Dumas píše ve svém díle Dictionnaire de cuisine (Lexikon kuchařských umění), že Carême již ve stáří 11 roků vysedával se svým otcem v jakési putyce na periférii Paříže. Jednoho dne, poté, co spolu povečeřeli, následoval poněkud melodramatický rozchod: „Můj milý hochu, jdi do světa!

Existuje mnoho řemesel, kde se může člověk uplatnit. V této době, ve které žijeme, potká štěstí pouze toho, kdo má schopnosti se uplatnit. Ty je máš, milý hochu. Jdi do světa s tím, čím tě Bůh obdařil, a já jako otec ti žehnám.“ Dumas píše, že otec svému synovi požehnal a rozloučil se s ním, aby ho již nikdy nespatřil.

Chlapec po krátkém bloudění městem nastoupil do učení ve službách Monsieura Baillyho, majitele známé „Pâtisserie de Paris“ (Cukrárna Paříž). Tam se vyučil cukrářem. Jednoho krásného dne se naprosto nešťastně zamiloval do dcery majitele firmy a dilemma se pokoušel vyřešit sebevraždou. Carême se rozhodl, že se otráví. Byl již pozdní podzim a žádné jedovaté rostliny v tomto ročním období nebyly k sehnání.

Nešťastník pomýšlel dokonce na plody bramborové natě, ale i ty byly již uvadlé. Ze zoufalství vyhrabal Carême bramborové hlízy v domnění, že jsou zrovna tak jedovaté jako plody okrasné rostliny. Aby mohl zkonzumovat velké množství tohoto domnělého „jedu“, nakrájel brambory na malé hranolky,

NOVINY –.Zajímavosti a drby

jež naházel na pánvičku do rozpáleného oleje, usmažil je a osolil. V této úpravě byl zamýšlený „jed“ chutnější než syrová brambora. Poté, co do sebe nacpal asi čtvrt kila takto upravených brambor, si šel lehnout s myšlenkou, že se rána nedočká ...

Po několika hodinách se Carême probudil. K jeho největšímu překvapení nejen že nebyl nebožtíkem, nýbrž se cítil i příjemně nasycen a ve vynikající kondici. Takto spatřily světlo světa francouzské „pommes de terre frites“, alias smažené bramborové hranolky. Postupem času se stal Marie-Antoine Carême jedním z nejznámějších a nejslavnějších pařížských kuchařů.

O zákazu močení nesprávným směrem

Neodolám podělit se s českým čtenářem o jednu z nejposlednějších, politicky nejkorektnějších novinek. Započnu poněkud oklikou, návratem do doby, kdy se mi podařilo upláchnout z klece budující vědecký socialismus. Odjel jsem do Ameriky, kdežto můj spolupachatel, povoláním lékař, zamířil do Etiopie, pečovat o zdraví domorodců. Několik roků si takto počínal, než se mu podařilo šťastně se vrátit do Evropy. V Africe se mu dostalo příležitosti rodit komplikovaná dvojčata, rvát zuby neumrtveným pacientům, seznamovat se s neduhy, o nichž se na Karlově univerzitě mohl seznamovat pouze v učebnicích. Informoval mě, že jeho nejčastějším zákrokem však bylo zašívání domorodých zadnic: utírali si je totiž kamením, velmi ostrým kamením.

Jak decentně, delikátně vyjádřit úkon, který každý den každý z nás musí absolvovat? Američané používají emocionálně zcela neutrální výraz *bowel movement* - "pohyb střev". Když dojde k nevyhnutelnosti takového pohybování, obtíže s realizací nastanou zejména v zemích takzvaného Třetího světa. Někdy ovšem bývá k dispozici jen příroda, spousta soukromí v bujně džungli. Ale pozor na jiný druh nepříjemností. Manželský pár českých misionářů, po mnoholeté službě v mnohých končinách světa teď pokračující ve své činnosti v rodné zemi, a to přímo v Praze, mi kdysi z Indonésie poslali výstřižek z novin, co že se přihodilo vesničanovi, který se potřeboval vymočít: mladá nezkušená kobra si patrně spletla jeho šourek s myší, zakousla se a chudák pak pádil zpět do vesnice se stále zaťatým plazem, načež vypustil duši.

Na rozdíl od Indonésie daleko víc času jsem strávil v Indii. Též jsem o tom napsal knížku (*Náš člověk v Indii a na Ceyloně*, vyšla u Škvoreckých v Torontu), z níž ze strany 49 ocituji: "*Jednu věc si v této souvislosti nemohu odpustit, a tou jsou indické způsoby vyměšovací. Pro pány se zdá být záležitost veřejná. Močí a kálejí vždy na bobku, předkem od lidí, zadkem k nim. Zásluhou prostěradlového oblečení úkon sám naštěstí neuvidíte, teprve výsledek, když se pán narovná a odejde. Vzpomínám na Jajpur, sídlo snad největšího z maharádžů, kde na hlavní ulici za plného světla byly chodníky obsypány pány na bobku. Ženy jsou cudnější a tyto jejich produkce lze pozorovat v kraji, u silnice a hodně taky na břehu moře."*

Tolik tedy začátek. Nyní hupky do současné, ideologicky značně náročnější doby. Potřebnými informacemi nás obohatí autorka Diana West pojednáním s názvem "Latrine Directive Another Step on Path to Islamification" (*Townhall*, 2 . 12. 2011) čili jak správným záchodovým počínáním nepohoršovat stoupence mohamedánské víry.

Zdrojem urgentního doporučení v podobě málem příkazu, rozkazu, jsou *Marine Corps Times* ve svém vydání 28. listopadu 2011. Tématem, delikátně vyjádřeným dvouslovím "excretionary etiquette", se zabývá podrobný článek jakož i hlavní úvodník. Určeno široké veřejnosti, zejména však příslušníkům amerických *Marines* - námořní pěchoty, výlučně jen dobrovolníků, nezřídka legendárních bojovníků, jak například za druhé světové války v Pacifiku prokazovali na Guadalcanalu či Iwo Jimě. Po letech jsem měl možnost taková místa navštívit, dodatečně zasalutovat, též se setkat s přeživšími veterány. Nyní aby jejich synové či už spíš vnukové si v Afghánistánu, dva tisíce mil daleko od svatého kamene v Saúdské Arábii, dávali pozor, kterým že směrem si ulevují, aniž by pohoršili džihádisty, ba i samého Alláha. Že by se byl někdo zabýval takovou ohleduplností při dobývání kopce Suribaši, jež si vyžádalo rekordní množství amerických životů, a některý z dosud žijících bojovníků by si byl dělal starosti, kterým směrem si ulevit, aniž by popudil japonského císaře Hirohita?

Poprvé jsem náznak takových požadavků postřehl v Malajsii, v městě Ipoh, převážně mohamedánském, ale nikoliv nepříjemně fanatickém. V hotelu na stropě našeho pokoje zelená šipka ukazovala jakýmsi směrem. Šel jsem se přeptat a dozvěděl se, že tím směrem je Mekka. Vbrzku se ozvalo kvílení muezzinů, v potvrzení správnosti informace, že tam budeme v prostředí, kde náboženství je vážná věc. Nikde na stropě či jinde ale instrukce, kterým směrem souložit či cizoložit nebo

burácivě ulevovat přetlaku střevních plynů s následným nevábným puchem.

Teď tedy ten Afghánistán., kde život ztrácejí nejen Američané, ale i příslušníci jiných NATO národností, v boji jak s oficiálním nepřítelem, tak ale i s údajnými afghánskými spojenci. Obětí takového padoušského zabíjení ve vlastních řadách je již téměř šedesát, ovšem bez záruky, že počet je to konečný.

Smrt močitelům nesprávným směrem!

Již zmíněný, politicky korektní úvodník má název "Respect Differences", s vyjádřením starostí "ve světle napjatých, náročných podmínek, za nichž obě skupiny (čímž se ovšem myslí mohamedáni a nemohamedáni, správní věřící a nevěřící psi) spolu musí koexistovat."

"Center for Army Lessons Learned", čili složka patřící Pentagonu, vydala *guidelines*, instrukce pro příslušníky všech ozbrojených služeb - armády, letectva, námořnictva. Mezi nimi například toto: "Jestliže je nevyhnutelné, abyste předešel muže pohrouženého do modlitby, učiňte tak s úctyhodným odstupem. Nikdy nemíjete modlíciho muže tak, abyste mu vstoupil do cesty směrem, v němž je Mekka. Vždy kráčejte za ním. Nedotkněte se Koránu či koberce určeného k modlitbě (*prayer rug*)." Méně tedy slovy: "Islám" doslova znamená "podřízení". Tak se podříďte.

Zpět k té údajné citlivosti, přecitlivělosti fanatiků jakkoliv zkázonosných: co třeba zareagovat otázkou či dokonce požadavkem, aby se měřilo stejným metrem? Třeba se začít zabývat direktivami, kterým že směrem si ulevovat nebo neulevovat k Vatikánu, aby nedošlo k rozběsnění rovněž oprávněně háklivých katolíků, kteří by pak násilně si počínali vůči souvěrcům islámu, demolovali mešity, vyhazovali minarety do povětří.

Vracím se k začátku této stati, k zážitkům v Indii s jeho množstvím nežinýrujících se kálitelů a kálitelek. Mnozí jsou zajisté negramotní. Což by měla být polehčující okolnost a vlastně i výhoda nic nevědět o iniciativách s tak absurdními, multikulturními, podlézavě chamberlainovskými novinkami.

Ota Ulč

Pravoslavní věřící slaví Vánoce

Pravoslavným věřícím začaly Vánoce, v sobotu slaví narození Ježíše Krista, jeden z nejdůležitějších svátků křesťanského světa. Informuje o tom agentura RIA-Novosti.

Ruský patriarcha Kirill v noci na sobotu odsloužil půlnoční mši v moskevské katedrále Krista spasitele. Dorazily na ni tisíce věřících.

Sváteční liturgie se konají ve všech fungujících chrámech Ruska a mnoha dalších zemích. Ruská pravoslavná církev má více než 29 tisíc farností na světě.

Věřící zaplavují chrámy i v Čechách. Do pražského katedrálního chrámu sv. Cyrila a Metoděje se na sváteční mši sejdou v sobotu 9.30.

Do pravoslavného svátku narození Ježíše Krista (rusky Rožděstvo Christovo) 7. ledna by se pravoslavní věřící měli postit. Neměli by jíst maso, vejce nebo mléčné výrobky. Půst ve skutečnosti dodržuje jen část věřících. Jde o tu skupinu pravoslavných, která se aktivně podílí na všech náboženských svátcích po celý církevní rok.

Počet věřících v Rusku je sice například proti České republice mnohem vyšší, ve většině případů však jde o nepraktikující věřící, kteří na bohoslužby chodí pouze na velké svátky, jako jsou právě Vánoce nebo Velikonoce.

V Sovětském svazu, kde pravoslavné svátky byly zrušeny, část vánočních zvyků převzal Nový rok. Pro většinu Rusů tak stromeček nebo dárky symbolizují spíš novoroční než vánoční oslavy.

Vánoce se v Rusku znovu staly státním svátkem v roce 1990, kdy vláda tehdejší Ruské sovětské federativní socialistické republiky (RSFSR) vydala nařízení obnovující pravoslavný Štědrý den jako svátek.

V současné době v noci na Štědrý den vysílají ruské státní televizní stanice slavnostní bohoslužbu z největšího ruského chrámu moskevské katedrály Krista Spasitele.

Přestože se totalitní režim pokoušel pravoslavné Vánoce uvrhnout do zapomnění, určitá část Rusů se i za časů SSSR mohla bohoslužeb účastnit. V některých chrámech a kostelech však stáli sovětští policisté, kteří nechávali na pokoji starší lidi a důchodce. Mládež ovšem pod záminkou, že bude bohoslužbu rušit, vyváděli ven.

Většina Rusů si sice možnost slavit pravoslavný svátek pochvaluje, našli se však i odpůrci uzákonění Vánoc jako státního svátku. V roce 2008 podal Jurij Salimgarejev z Jekatěrinburgu k ruskému Ústavnímu soudu žalobu, v níž požadoval, aby soud zrušil vánoční svátek.

Svůj požadavek podložil argumentem, že je pracovní volno na Štědrý den v rozporu s ruskou ústavou. Soud však jeho žalobě nevyhověl s vysvětlením, že o pracovních a volných dnech rozhodují zákonodárci.
abb

Katolícke mše v Austrálii.

Bohoslužby:

Sydney ve slovenském kostele (viz níže)

Melbourne - Na Šumavě

V Perthu,

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

www.beseda.org.au

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Československý Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 8703,

PO Box 330 Kemps Creek 2178; www.cscountryclub-

sydney.com.au a email: czslclub@optusnet.com.au

Restaurace : pátek, sobota 18 – 21 hod, neděle 12 – 18 hod.

Tradiční česká a slovenská jídla, rezervace 02 9602 0904, 0402

398168; Stolní tenis každý pátek od 18 hod, Rezervace na

všechny klubem pořádané akce a další informace: Olga Š

Regular Dance Partys are held in the club every 3rd

Saturday in the month.

26-2-2012 Nedela **Koncert ceskej spevacky**

Lenka Filipova

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

www.skcsydney.com

Omša svätá Každou nedělu od 10,15 hod a kazdy prvý piatok v mesiaci od 19:00..

Česká mše jednou měsíčně a to každou první neděli v měsíci.ve 12,00

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452

5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglin Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od 12.00 do 19.00 hod.

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email“ ccq@csklubqld.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:

Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 15 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: 9329 9922 Tel: Jednatelka. 9744 1691

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

Každé čtvrtěk -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

Každé čtvrtěk od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu

Kino SOKOL

Letovisko „Šumava“

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

74 Coonawarra Drive, Caversham WA 6055

President: Zdenka Vaníčková mobil: 0421 035 894

Secretary: Olga Melcherová mobil: 0413 912 586

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585

TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114

Email: ikad@sbs.com.au

Každý čtvrtěk ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na vlnách Sydney a Canberra , pouze česky.

Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide FM 106.3 Brisbane FM 93.3

Canberra FM 105.5 Darwin FM 100.

Hobart FM 105.7

Melbourne FM 93.1 a AM 1224

Newcastle AM 1413 Perth FM 96.3

Sydney FM 97.7 a AM 1107

Wollongong AM 1485 Young (NSW) FM 98.7

Slovensky

Adelaide FM 92.9 Každú nedeľu v 9.00

Brisbane AM 1053 Utorok o 13.30 hod.

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet

pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)

středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)

každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM (103.1

MHz.) Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České

vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -

11.30 dopoledne.

Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**

kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 2. ledna. Léta Páně. 2012.

INZERCE AKCÍ NA STRÁNKÁCH

ČESKÉHO VYSÍLÁNÍ RÁDIA SBS

České vysílání upozorňuje krajanskou komunitu, že má možnost oznamovat své akce na webových stránkách Rádía SBS

www.sbs.com.au/czech v rubrice

'komunita'. Tato bezplatná služba je poskytovaná všem organizacím i jednotlivcům po celé Austrálii.

Nabízíme zajištění nákupu nebo prodeje nemovitosti v Praze
vč. kompletního právního servisu
(příp. Vám i založíme firmu),
dotazy a informace na
prague.realestates@email.cz

Petr Víték & Barbara Semenov present

Australian Tour of

LENKA FILIPOVÁ

TASMANIA - Saturday, 11. 2. 2012 12:00pm

Josef Chromy Wines - Cellar Door Restaurant 370

Relbia Road, Relbia

Tickets:- 03 6335 8700

MELBOURNE - Saturday, 18. 2. 2012 8pm

Národní dům 497 Queensberry Street, North

Melbourne

Tickets:- Eva Jančík 0413 499321

Markéta Lyell 0413 852488

ADELAIDE - Sunday, 19. 2. 2012 8pm

Czechoslovak Club 51 Coglin Street, Brompton

Tickets:- Jiří Švehlák 0411 479517, 08 8293 4372

SYDNEY - Thursday, 23. 2. 2012 8pm

Camelot 19 Marrickville Road, Marrickville

Online bookings:- <http://www.trybooking.com/ZRO>

Petr Víték - 0414 252528

SYDNEY - Saturday, 25. 2. 2012

6pm

Country Club 320 Devonshire Road,

Kemps Creek

Tickets:-

Country Club - 02 9606 8703

La Boheme, Balmain – 02 9810 0829

Great Mate, City – 02 9212 7200

Restaurace Doma, Kings Cross – 02 9331 0022

Information Planet, City, Renata – 0420 300863

Edita - 0423 056884

Olga - 0434 143148, Radek - 0420 338494

Petr Víték - 0414 252528

Obnovení systému e-pasy na K Sydney

09.01.2012 00:45

Po předešlé technické odstávce je od 10. ledna 2012 na K Sydney v plném rozsahu obnovena funkčnost systému e-pasy

Po odstávce systému e-pasy lze na K Sydney od 10.1.2012. opětovně přijímat nové žádosti o pas s biometrickými prvky, rovněž pak předávat nově vydané cestovní doklady s biometrickými prvky.

Vždycky, když slyším letecké vtipy, vzpomenu si na svého prvního instruktora parašutismu. Vzpomenu si na to jak trpělivě odpovídal na všetečné otázky nováčků. Jeden posluchač se zeptal: "Když se nám neotevře padák a ani rezerva, kolik času máme než dopadneme na zem?" "Zbytek vašeho života."

„Tak co, jak jsi prožil letošního Silvestra, kámo?“

„Ále... Nejdřív jsem nevěděl, kam mám jít, a teď si zase nemůžu vzpomenout, kde jsem byl...“

Drahý Bože, pro rok 2012 mám jediné přání: mít pořádně velké, tučné konto v bance a maličký, štíhlý zadek. Prosím tě, nespleť to jako loni, díky!

V naší rodině se dodržují Vánoční zvyky. Děti si každý rok koledují o pár facek a taky je dostanou.

Karel Čapek: Proč nejsem komunistou

V roce 1924 napsal spisovatel Karel Čapek slavnou esej, ve které geniálním způsobem odhalil temnou podstatu komunistické ideologie.

V éře komunistického režimu bylo šíření Čapkovy eseje stíháno jako trestný čin. Přesto kolovala v tisících opisech mezi občany i v dobách nejbrutálnějších komunistických represí. Tato světově proslulá a hluboce nadčasová esej patří svým významem mezi nejzdařilejší duchovní zbraně demokraticky smýšlejících lidí.

Redakce Prvních zpráv esej přináší k výročí Čapkova úmrtí v plném znění.

Proč nejsem komunistou

Karel Čapek

Tato otázka se z čistě jasna vynořila mezi několika lidmi, kteří byli nakloněni čemukoli spíše než tomu, aby se bavili politikou. Je jisto, že by nikdo z přítomných nepoložil otázku "Proč nejsem agrárníkem" nebo ? Proč nejsem národním demokratem". Nebýti agrárníkem neznamená ještě žádný určitý názor nebo životní víru; avšak nebýti komunistou znamená býti nekomunistou; nebýti komunistou není pouhý zápor, nýbrž jisté krédo.

Pro mne osobně je ta otázka úlevou; neboť tuze bylo třeba nikoli polemizovat s komunismem, nýbrž hájit se sám před sebou z toho, že nejsem komunistou a proč jím nemohu být. Bylo by mi lehčeji, kdybych jím byl. Žil bych v domnění, že přispívám co nejtřízněji k nápravě světa; domníval bych se, že stojím na straně chudých proti bohatým, na straně hladových proti žokům peněz; věděl bych, jak o čem smýšlet, co nenávidět, čeho nedbat. Místo toho jsem jako nahý v trní: s holýma rukama, nekryt žádnou doktrínou, cítě svou bezmoc pomoci světu a nevěda často jak chránit své svědomí.

Je-li mé srdce na straně chudých, proč u všech všudy nejsem komunistou? Protože mé srdce je na straně chudých.

Viděl jsem bídu tak palčivou a nevýslovnou, ze mi zhořklo vše, čím jsem. Kdekoli jsem byl, běžel jsem od paláců a muzeí podívat se na život chudých v ponižující roli bezradného diváka. Nestačí dívat se a nestačí soucítit; měl bych žít jejich životem, ale bojím se smrti. Tato všivá nelidská bída není nesena na štítě žádné strany; do těch strašných pelechů, kde není ani hřebík na oběšení, ani špinavý hadr na podestlání, křičí komunismus z opatrné dálky: tím je vinen společenský řád; za dva roky, za dvacet let zavlaje prapor revoluce, a pak..

Jakže, za dva roky, za dvacet let? Což můžete tak lhostejně připustit, že se má takhle žít ještě dva měsíce zimy, ještě dva týdny, ještě dva dny? Buržoazie, která zde nedoveđe nebo nechce pomoci, je mi cizí; ale stejně cizí je mi komunismus, který místo pomoci přináší prapor revoluce. Poslední slovo komunismu je vládnout a nikoli zachraňovat; jeho velkým heslem je moc a nikoli pomoc. Chudoba, hlad, nezaměstnanost nejsou mu nesnesitelnou bolestí a hanbou, nýbrž rezervou temných sil, kvasící hromadou zuřivosti a odporu. "Tím je vinen společenský řád." Ne, tím jsme vinni všichni, ať stojíme nad lidskou bídou s rukama v kapsách, nebo s praporem revoluce v rukou.

Chudí lidé nejsou třída, nýbrž právě vytřídění, vyrazení a neorganizovaní; ti nebudou nikdy na stupních trůnu, ať na něm sedí kdokoliv. Hladoví nechtějí vládnout, nýbrž jíst; vzhledem k bídě je lhostejno, kdo vládne; záleží jen na tom, jak my lidé cítíme. Bída není instituce nebo třída, nýbrž neštěstí; ohlížeje se po výzvě k bezprostřední lidské pomoci, nalézám studenou doktrínu třídní vlády. Nemohu býti komunistou, protože jeho morálka není morálka pomoci. Protože káže odstranění společenského řádu a nikoli odstranění společenského zlořádu, jímž je bída. Protože, chce-li vůbec pomoci chudým, činí to podmíněčně: nejprve musíme vládnout, a pak (snad) na vás dojde. Pohříchu ani tato podmíněčná spása není textově zaručena.

Chudí lidé nejsou masa. Tisíc dělníků může pomoci jednomu dělníkovi v jeho existenčním boji; ale tisíc chudáků nemůže pomoci jednomu chudákovi ani ke kusu chleba. Chudý, hladový, bezradný člověk je naprosto osamělý. Jeho život je historie pro sebe, neslučitelná s jinými; je to individuální případ, neboť je to neštěstí, i když se podobá jiným případům jako ošlapek ošlapku. Převrat'te společnost čímkoli navrch; chudí padnou zase ke dnu a nanejvýše k nim přibudou jiní.

Nejsem ani za mák aristokrat, ale nevěřím v hodnotu mas. Ostatně nikdo snad vážně netvrdí, že masy budou vládnout; jsou jenom hmotným nástrojem k dosažení jistých cílů; jsou prostě politickým materiálem v daleko tvrdším a bezohlednějším smyslu než straníci jiných barev. Je třeba stlačit člověka do jakési fazóny, aby se stal hromadným materiálem; je třeba dát mu uniformu z určitého sukna nebo z určitých idejí; po hříchu uniforma z idejí se obyčejně nemůže po půldruhém roce svléknout. Začal bych si komunismu hluboce vážít, kdyby přišel k dělníkovi a řekl mu počestně: "Žádám od tebe něco, ale nic li neslibuji; žádám, abys byl u mne kusem, jednotkou, materiálem, tak, jako jsi kusem a materiálem v továrně; budeš

poslouchat a mlčet, jako posloucháš a mlčíš v továrně. Zato jednou, až se vše změní, zůstaneš, čím jsi; povede se ti hůře nebo lépe, což nemohu zaručit; řád světa nebude k tobě štedřejší ani líbeznější, ale bude spravedlivější." - Myslím, že by se většina dělníků velmi rozmyšlela před touto nabídkou; a přece by byla svrchovaně poctivá, a kdož ví, zda by nebyla z vysoce mravních důvodů přijatelnější než všechny dosavadní oferty.

Živit chudého člověka sliby je okrádání chudého. Snad se mu žije lehčeji, malují-li se mu tučné husy na vrbě; ale prakticky je i dnes tak jako před sto lety lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše vládní budovy, a lepší je oheň ve sporáku, než červený kohout na krovech paláců, kterých ostatně je u nás značně méně, než jak by věřil člověk, jemuž místo jeho očí vnucují třídní vědomí; neboť až na málo výjimek jsme co do životní míry celkem nezámožný lid, což se zpravidla zapomíná konstatovat. Obyčejně se říká, že chudý nemá co riskovat; naopak, děj se co děj, chudý riskuje nejvíc, neboť ztratí-li něco, ztratí poslední kůrku chleba; s kůrkou chudého se neexperimentuje.

Žádná revoluce se neodehraje na zádech malého počtu lidí, nýbrž na zádech největšího počtu; ať je válka, nebo valutní krize, nebo cokoliv, je to chudák, který si to odnáší nejdřív a nejtíže; není prostě mezi a dna bídy. To nejzpuchřelejší na světě není krov bohatých, nýbrž krov chudých; zatřeste světem a pak se jděte podívat, koho to zasypalo.

Co tedy činit? Pokud mne se týče, neutěšuji se příliš slovem "vývoj"; myslím, že bída je jediná věc na světě, která se nevyvíjí, ale jen chaoticky roste. Avšak není možno odkládat otázku chudých do nějakého příštího řádu; má-li se jim vůbec kdy pomoci, musí se začít už dnes. Je ovšem otázka, má-li k tomu dnešní svět dosti mravních prostředků; komunismus praví, že nikoliv; nuže, je to právě tento zápor, v čem se rozcházíme. Nechci sice tvrdit, že jest dost dokonale spravedlivých v této sociální sodomě; ale v každém z nás sodomských je kousek spravedlivého, a já věřím, že bychom se mohli po delší námaze a mnohém mávání rukama dohovoorit na zcela slušné spravedlnosti. Komunismus však praví, že se dohovoorit nemůžeme; patrně vůbec pochybuje o lidské hodnotě většiny lidí, avšak o tělo věci bude mi mluvití dále. Dnešní společnost se nesesypala, když provedla jakous takous ochranu nezaměstnaných, zestárých a nemocných; neríkám, že to stačí, avšak důležité je pro chudé i pro mne, že aspoň tolik bylo možno provésti dnes, hned na místě, bez rozčileného čekání na slavnou chvíli, kdy zavlaje prapor revoluce.

Věřiti, že problém chudých je úkolem dnešního a ne teprve příštího řádu, to znamená ovšem nebýti komunistou. Věřiti, že důležitější je kus chleba a teplo v kamnech dnes nežli revoluce za dvacet let, to znamená velmi nekomunistický temperament.

Karel Čapek, 1924, zobrazení v časopise První zprávy

Nejdivnější a nejnelidštější na komunismu je jeho zvláštní pochmurnost. Čím hůře, tím lépe; porazí-li cyklista hluchou babičku, je to důkaz zpuchřelosti dnešního řádu; strčí-li dělník prst do koleček stroje, nerozmačkají mu jeho ubohý prst kolečka, nýbrž měšťáci, a k tomu ještě s krvežíznivou rozkoší. Srdce všech lidí, kteří z těch či oněch osobních příčin nejsou komunisty, jsou zhovadilá a hnusná jako vřed; není dobrého chlupu na celém dnešním řádu; co je, je špatné.

V jedné baladě praví Jiří Wolker: "Nehluboběji v tvém srdci, Chudý, vidím nenávist." Je to strašlivé slovo, ale zvláštní je, že je docela nesprávné. Na dně srdcí chudých lidí je spíše podivuhodná a překrásná veselost. Dělník u stroje si daleko chutěji zašprýmuje nežli fabrikant nebo ředitel továrny; zedníci na stavbě užijí víc legrace než stavitel nebo domácí pán, a zpívá-li někdo v domácnosti, je to rozhodně spíše služka drhnoucí podlahu nežli její paní. Takzvaný proletáře od přírody nakloněn téměř radostnému a dětskému pojmání života; komunistický pesimism a zasmušilá nenávist jsou do něho uměle pumpovány, a k tomu ještě nečistými troubami. Tento import zoufalé pochmurnosti se nazývá "výchova mas k revolučnosti" nebo "posilování třídního vědomí". Chudému, který má tak málo, berou ještě primitivní radost ze života; to je první splátka na budoucí lepší svět.

Nehostinné a nelidské je klima komunismu; není střední teplotury mezi mrazivou buržoazií a revolučním ohněm; není nic, čemu by se proletář směl s požitkem a nerušeně oddat. Není na světě oběd nebo večeře; buď je to plesnivá kůrka, chudého nebo žranice pánů. Není už láska, nýbrž buď perverze bohatých, nebo proletářské plození dětí. Buržoa vdechuje svou vlastní hnilobu a dělník souchotiny; tím jaksi vymizel vzduch. Nevím, zda se žurnalisté a spisovatelé vemluvíli v tento nesmyslný obraz světa nebo zda vědomě lhou; vím jenom, že naivní a nezkušený člověk, jímž je většinou proletář, žije ve strašlivě zkesleném světě, který mu skutečně nestojí za nic jiného, než aby byl z kořene vyvrácen. Avšak ježto takový svět je jenom fikce, bylo by velmi načase z kořene vyvrátit tuto ponorou fikci třeba nějakým revolučním činem; v tom případě jsem nadšeně při věci.

Není pochyby, že v našem slzavém údolí je příliš mnoho nevýslovného neštěstí, přemíra strádání, poměrně málo blahobytu a nejméně radosti; pokud mne se týče, nemyslím, že bych měl ve zvyku líčit svět nějak zvlášť růžově, ale kdykoli zakopnu o nelidskou zápornost a tragičnost komunismu, chtěl bych křičet v rozhořčeném protestu, že to není pravda a že to

přece vše takhle nevypadá. Poznal jsem velmi málo lidí, kteří by si nevysloužili cibulačkou drobet spásy; velmi málo těch, na které by jen trochu střízlivý a rozšafný Hospodin mohl dštít oheň a síru. Je daleko více omezenosti než skutečné špatnosti ve světě; ale je tu přece jen víc sympatie a důvěry, přívětivosti a dobré vůle, než aby bylo možno lámat hůl nad světem lidí. Nevěřím v dokonalost dnešního ani příštího člověka; svět se nestane rájem po dobrém ani revolucí, ba ani vyhubením lidského plemene. Ale kdybychom mohli nějakým způsobem sebrat všechno to dobré, co vězí koneckonců v každém z nás hříšných lidských tvorů, věřím, že by se dal na tom konstituovat svět přece jen daleko vlídnější, než je ten dosavadní. Snad řeknete, že je slaboduchá filantropie; ano, patřím k idiotům, kteří mají člověka rádi, protože je to člověk.

Velmi lehko dejme tomu se řekne, že les je černý, ale žádný strom v lese není černý, nýbrž je červený a zelený, poněvadž je to obyčejná borovice nebo smrk. Velmi lehko se řekne, že společnost je špatná; ale běžte hledat zásadně špatné lidi. Pokuste se soudit svět bez brutálních generalizací; za chvílku vám nezůstane z vašich zásad ani šňupka. Předpokladem komunismu je umělá nebo úmyslná neznalost světa.

Praví-li někdo, že nenávidí Němce, rád by mu řekl, aby šel mezi ně žít; za měsíc bych se ho zeptal, nenávidí-li svou německou bytnou, má-li chuť podřezat germánského prodavače ředkviček nebo zaškrtit teutonskou babičku, která mu prodává sirky. Jeden z nejnemorálnějších darů lidského ducha je dar generalizace; místo aby shrnuli zkušenosti, hledí je prostě nahradit. V komunistických novinách se nedočtete o světě nic, než že je naskrze mizerný; pro člověka, kterému není omezenost vrcholem poznání, je to trochu málo.

Nenávist, neznalost, zásadní nedůvěra, to je psychologický komunismus; lékařská diagnóza by řekla, že je to patologický negativismus. Stane-li se člověk masou, snad je snáze přístupen této náказe; ale v privátním životě s jím nelze vyjít. Postavte se na chvílku vedle žebráka na rohu ulice; všimněte si, kdo z chodců nejspíš vyšpulí z kapsy ten šestáček; jsou to v sedmi případech z desíti lidé, kteří sami se pohybují na mezi chudoby; ostatní tři případy jsou ženské. Z tohoto faktu by komunista pravděpodobně vysoudil, že buržoa má tvrdé srdce; já však z toho vysuzuji něco krásnějšího, totiž že proletář má většinou měkké srdce a je v gruntu nakloněn vlídnosti, lásce a obětavosti.

Komunismus se svou třídní nenávistí a vzteklostí chce z tohoto člověka učiniti canaille; takového ponížení si chudý člověk nezasluhuje.

Dnešnímu světu není třeba nenávisti, nýbrž dobré vůli ochoty, shody a spolupráce; je mu třeba vlídnějšího morálního klimatu; myslím, že by se s trochou obyčejné lásky a srdečnosti daly ještě dělat zázraky. Zastávám se dnešního světa, ne proto, že by to byl svět bohatých, ale protože to je zároveň svět chudých a pak těch prostředních těch drsných mezi žernovy kapitálu a třídního proletariátu, kteří dnes jakž takž udržují a zachraňují největší část lidských hodnot. Neznám celkem oněch deset tisíc bohatých a nemohu je tedy soudit; avšak soudil jsem třídu, jež se nazývá buržoazie, tak, že mi byl vytýkán špinavý pesimism. Říkám to proto, abych měl tím větší právo zastati se do jisté míry těch, k jichž vadám a vinám jistě nejsem slepý.

Proletariát nemůže tuto třídu-nahraditi, ale může do ní vejít. Není proletářské kultury pres všechny programové švindile; není dnes celkem ani národopisné kultury, ani aristokratické kultury, ani náboženské kultury; co zbývá na kulturních hodnotách, spočívá na houževnaté, konzervativní a přitom silně individualizované vrstvě buržoazní. Kdyby se proletariát hlásil o svůj podíl na této tradici, kdyby řekl: Dobrá, převezmu dnešní svět a budu na něm hospodařit se všemi hodnotami, které v něm jsou, snad bychom si mohli na zkoušku plácnout; ale hne-li se komunismus vpřed nejprv tím, že šmahem odmítá jako nepotřebný brak všecko, čemu říká buržoazní kultura, pak sbohem; pak trochu odpovědný člověk začíná brátí v počet, co by se takhle zmařilo.

Už jsem řekl, že skutečná chudoba není instituce, nýbrž neštěstí. Můžete převrátit všechny rády, ale nezabráníte tomu, aby člověka nepotkávalo neštěstí, aby nebyl nemocen, netrpěl hladem a zimou, nepotřeboval pomocné ruky. Dělejte co dělejte, neštěstí ukládá člověku úkol morální a nikoli sociální. Tvrdá je řeč komunismu; nemluví o hodnotách soucitu, ochoty, pomoci a lidské solidarity; praví sebevědomě, že není sentimentální. Ale právě to je mi to nejhorší, že není sentimentální, neboť já jsem sentimentální jako kterákoliv služka, jako každý hlupák, jako každý slušný člověk; jen rošťák a demagog není sentimentální. Bez sentimentálních důvodů nepodáš bližnímu sklenici vody; rozumové důvody té nepřivedou ani k tomu, abys pomohl na nohy člověku, který sklouzl.

Pak je tu otázka násilí. Nejsem stará panna, abych se křížoval při slově "násilí"; přiznám se, že bych někdy s chutí natloukl člověku, který říká špatné důvody nebo lže; pohříchu to nejde, protože buď jsem já slabý na něj, nebo on je příliš slabý, než aby se mohl bránit. Jak vidíte, nejsem zrovna statečný; ale kdyby měšťáci začali provolávat, že půjdou vyvraždit chudé lidi, sebral bych se jistě a běžel bych pomoci chudým lidem. Slušný člověk nemůže být s tím, kdo vyhrožuje; i boj je fair play, a agitátor, který křičí po ozbrojení proletariátu, aniž by. se stejně horlivě přimlouval za povinné ozbrojení měšťáků

gigantem celoevropského formátu a laureátem Nobelovy ceny za ekonomiku.

Vyšlo v *MFDnes* Benjamin Kuras

Drahomíra Pithartová: Stydlivou spisovatelku ničilo manželovo ego

Manželka Petra Pitharta nebyla z politického angažmá svého muže nikdy nadšená. Když ho v roce 2002 nezvolili prezidentem, samou radostí otevřela okno a křičela z něj "svoboda!".

Narodila se jako Drahomíra Hromádková ve Žďáru nad Orlicí jedenáct měsíců po vypuknutí druhé světové války. Její rodiče byli z chudých poměrů. S o pět měsíců mladším Petrem Pithartem se seznámili na začátku šedesátých let jako celé generace studentů Univerzity Karlovy, na lyžařském výcviku na Patejdlovce...

S rodiči, sestrou a babičkou Marií Provazníkovou, která ji přivedla ke katolické víře

Slečna Drahomíra Hromádková si bere pana Petra Pitharta, 23. května 1963

Když se stal po listopadu 1989 Petr Pithart rychle jedním z

nejdůležitějších politiků Občanského fóra, nesla to těžko, zvlášť poté, co byl na počátku února 1990 jmenován předsedou české vlády. "Pro mě se změnilo úplně všechno," říká Drahomíra Pithartová. Ne nutně k lepšímu. "Všechno bylo najednou na mně. On byl ve světě, lidi ho začali obdivovat, a on to strašně bral a jeho ego rostlo. To mě ničilo." Lidovky

Drahomíra Pithartová je autorkou knihy „Malá cvičení v bezohlednosti“. O čem vypráví? „*Je to záznam z předrevoluční doby o tom, jak žila a pracovala manželka disidenta. Má to autobiografické prvky.*“ Literatura je pro ni radostí, potěšením a kusem života. „*Vyšla mi zatím jen jedna kniha, ale v duchu píšu pořád. Ráda bych se beletrii věnovala více, ale manželova kariéra je velkou brzdou.*“

Zemřel Josef Škvorecký

V pondělí, den po Novém roce, zavalen u svých papírů, jsem z domu ani na chvilku nevylezl do zimní nepohody, v níž severním směrem v Torontu dodýchal Josef Škvorecký, na tomto kontinentě můj neblížíší kamarád. O jeho fyzickém, aspoň tři roky trvajícím trápení jsem věděl, naposledy jsem u Škvoreckých byl před několika měsíci, viděl jsem, že tělo, na rozdíl od jeho stále perfektně fungující mysli, ho zrazovalo. Nikomu jsem se s tak surovou realitou nesvěřoval, na otázky jsem odpovídal mdlými všeobecnostmi. A teď tedy přítel a takový velikán již není.

Znali jsme se od roku 1969, čili víc než čtyřicet dva roků. Nesčetněkrát jsme se setkávali u nich v Torontu nebo oni u nás v Binghamtonu, Josef je kmotrem našeho syna a také kmotrem mého českého literárního počínání. Po publikaci mé první anglické knihy mě ponoukl, abych se o totéž pokusil v naší mateřtině, což jsem učinil a od té doby se českého péra dosud držím.

Všelijaké reminiscence mi v hlavě poskakují. Začátek nakladatelství 68 Publishers, když vlékli na poštu velikánský pytel napěchovaný prvními výtisky. Optimistická Zdena, s přesvědčením o sklenici z poloviny plné, zatímco mňí kurážný Josef, se strachem, že tak donquijotské počínání může neblaze dopadnout. Nutno zdolávat mnohé překážky, k nimž přispívala i kanadská pošta svou několikaměsíční stávkou, takže nezbylo než odvážet zásilky k nám do Ameriky, v Buffalu je expedovat. Moje adresa se stala i jeho adresou, na niž mu přicházel předplacený časopis zabývající se americkou občanskou válkou, s materiály užitečnými při psaní jeho tehdy další knihy.

Doma měl obrovskou truhlu s nevyžádanými rukopisy, které bedlivě četl, hodiny strávil u psacího stroje, později u kompjútru odpovídat na všechny dopisy. "Ty bejt ženská, tak budeš mít tu nejhorší pověst - neumíš říct ne!" marně jsem ho peskoval.

"On by se ten komunismus snad dal vydržet, kdybychom žili aspoň tak tři sta let," si častokrát - před listopadovým sametovým kotrmelcem - povzdychl. Na rozdíl od nadále sverepých posazovatelů totalitní utopie se dočkal. "Nejsem přesvědčen o neexistenci Boha" - další to slova tohoto katolíka. Snažím se souhlasit, pokud možno s nadějí, že si o tom ještě někdy pěkně popovídáme. Ota Ulč

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Pohádky nekladou důraz na vlastní schopnosti. Místo nich mají rozhodující slovo konexe - ať už to jsou kouzelní dědečkové nebo třeba zvířátka, která v rozhodujících okamžicích hlavnímu hrdinovi pomohou.

Typickým příkladem nedoceněné osobnosti je Trautenberk z Krkonošských pohádek. Kreativní podnikatel chce třeba podnikat ve farmacii - prodávat léčivé bylinky -, nebo prodávat vodu z přehrady svého panství. Neschopní a líní zaměstnanci, spolčení s mocným sousedem Krakonošem, mu však hází klacky pod nohy

Pohádky jsou navíc plné kouzelných předmětů, které by ve skutečnosti vedly jen k hlubokým hospodářským krizím. Oslík, z kterého se sypou peníze, by jistě způsobil hyperinflaci, ubrousek, který se sám prostírá, by zdevastoval zemědělce i potravináře.

Proč pohádky klamou? Mohou za to naši předci. „Jejich představa o štěstí byla, že najdou poklad nebo si vezmou princeznu,“ říká Jaroslav Otčenášek z Etnografického ústavu AV ČR.

Ekonomické omyly

Krkonošské pohádky:

Trautenberk se vytrvale snaží podnikat, chce prodávat vodu, bylinky nebo ryby. Přesto neustále vítězí jeho neschopní podřízení.

Mrazík:

Sice nevzhledná, přesto velmi snaživá Marfuša aktivně usiluje o vylepšení společenského postavení. Sympatie ale mylně získává pasivní Nastěnka.

Sůl nad zlato:

Dcera krále Maruška dává zcela iracionálně přednost soli před drahými kameny, které mají objektivně podstatně vyšší hodnotu. Pavla Francová LN

Seniorský recept na záchranu

Není to tak dávno, co tu existovala jakási strana důchodců bojující za jakési životní jistoty. Dnes je k nedohledání. Škoda, protože důchodců v proporci k ostatní populaci přibývá a bude přibývat dál. Přestaňme jim ostatně říkat důchodci, protože dnes už ani není jisté, jak dlouho ještě budou pobírat nějaký důchod. Takže senioři.

Jejich zájmy se žádná strana nebude moci zabývat, prostě proto, že na to nebude mít. Budou se tedy za ně muset rvát sami. Aby mohli uspět, musí přestat bažít po životních jistotách, protože žádné životní jistoty neexistují. Museli by přijít s programem, který by jim pomohl tím, že pomůže všem ostatním, včetně státu, čímž rozumějme včetně zkorumpovaných politiků, byrokratů a kmotrů.

Jak by takový program fungoval, vymyslelo v Británii seniorské hnutí pod názvem "Patriotic Retirement Plan", což by se nejspíš přeložilo jako "vlastenecký plán odchodu ze zaměstnání". Není to sice politická strana, jen takové volné hnutí internetových vtípálků, ale jeho politický program přichází pět minut před dvanáctou. Vychází z toho, že zachraňuje-li stát banky před krachem subvencemi z kapes daňových poplatníků, nepomáhá tím nikomu a ničemu kromě bank a bankéřů, kteří to utratí na vysokých prémieích svých manažerů, jak se ukázalo v Británii v uplynulých dvou letech.

Plán se sice vztahuje na Británii, ale mohl by se snadno uplatnit celoevropsky a bleskurychle zachránit Evropu před hrozícím krachem. Probíhal by přibližně takto:

Propustit ze zaměstnání všechny osoby starší 50 let a dát jim (ne bankám) každému nezdanitelné odstupné milion liber (v jiných zemích ekvivalentní částku v tamních měnách, v korunách by to bylo 30 milionů). Výměnou za to by byli na zbytek života vyřazeni ze zaměstnání a směli by být ekonomicky činní jen jako nezávislí živnostníci, podnikatelé nebo instruktoři mládeže, které by tím uvolnili pracovní místa. Peníze by museli ponechat ve své vlastní zemi (žádné finanční ráje), uložit v místních bankách a investovat do místních projektů. Toto jedno mávnutí proutkem by vyřešilo bankovní krizi, nezaměstnanost a podnikatelské investice.

Dejme tomu tři roky by každý z nich musel nakupovat důležité základní zboží lokální provenience, pokud existuje, místo konkurenčního zboží odjinud (elektronicky snadno kontrolovatelné, nákup konkurujícího zboží cizí provenience automaticky znevýhodněn pokutou nebo přírážkou). Toto druhé mávnutí proutkem by oživilo lokální ekonomiky, rozšířilo domácí výrobu, posílilo zaměstnanost a masivně obohatilo stát vyšším výběrem daní bez zvýšení daňové sazby.

Všechny peníze, které by takto stát vybral, by musel použít na splacení všech dluhů (nebude je potřebovat na žádné sociální zabezpečení) a na modernizaci infrastruktury, čili další oživení ekonomiky. Kdyby tyto daně ještě nestačily, zavést povinnost utrácet měsíčně stanovené minimum za cigarety a alkohol.

Co by kdo ještě chtěl vymýšlet vlastenečtějšího?

S takovým programem by nějaký senior nemohl nevyhrát příští volby, neprovést kýženou reformu EU a nestát se

od hokynáře po bankovního ředitele, rozvrací lidskou společnost nikoli násilím, nýbrž porušováním přirozené a prosté čestnosti. Říká se mi "relativista" pro zvláštní a patrně dosti těžkou intelektuální vinu, že se snažím všemu porozumět; párám se ve všech naukách a ve všech literaturách až po černošské povídačky a objevuji s mystickou radostí, že při troše trpělivosti a prostoty se lze jakž takž srozumětí se všemi lidmi jakékoliv kůže nebo víry.

Je tu patrně jakási společná lidská logika a zásoba společných lidských hodnot, jako je láska, humor, chuť k jídlu, optimismus a mnohé jiné věci, bez kterých se nedá žítí. A tu mne někdy jímá hrůza, že se nemohu srozumět s komunismem. Chápu jeho ideály, ale nemohu pochopit jeho metodu. Někdy mi je, jako by mluvil cizí řečí a jako by jeho myšlení podléhalo jiným zákonům. Věří-li jeden národ, že se mají lidé navzájem snášet, a jiný, že se mají navzájem sníst, je to difference sice velmi malebná, ale nikoli naprosto zásadní; avšak věří-li komunismus, že zastřelit člověka odzadu není zločin, pak je tu něco, čemu nemohu rozumět, třeba se mi to říká po česku; mám hrozný dojem chaosu a skutečnou úzkost, že takhle se nikdy nesmluvíme.

Věřím až podnes, že je jistých mravních a rozumových pět švestek, po nichž člověk poznává člověka. Metoda komunismu je široce založený pokus o mezinárodní nedorozumění; je to pokus roztržítit lidský svět na kusy, které k sobě nepatří a nemají si co říci. Co je dobré na jedné straně, nemůže a nesmí být dobré na druhé straně; jako by nebyli tedy i tam lidé fyziologicky a morálně titíž. Pošlete na mne nejortodoxnějšího komunistu; neskolí-li mne na místě, doufám, že se s ním osobně shodnu ve spoustě věcí, pokud se ovšem netýkají komunismu.

Avšak komunismus se zásadně neshodne s těmi druhými ani v tom, co se netýká komunismu; mluvte s ním o funkci sleziny a on řekne, že je to měšťácká věda; podobně existuje měšťácká poezie, měšťácký romantism, měšťácká humanita a tak dále. Síla přesvědčení, jakou najdete u komunistů v každé maličkosti, je téměř nadlidská: ne proto, že by to přesvědčení bylo tak povznášející, nýbrž proto, že se jim posléze nepřejí. Nebo snad to není síla přesvědčení, nýbrž rituálnf předpis nebo koneckonců řemeslo.

Ale čeho je mi zvláště líto, jsou právě proletáři, kteří jsou takto přímo vyříznutí z ostatního vzdělaného světa, aniž by se jim to nahradilo něčím jiným než luznou vyhlídkou na rozkoše revoluce. Komunismus uzavírá kordon mezi nimi a světem; a jste to vy, komunisté intelektuálové, kdo stojí s pestře pomalovanými štíty mezi nimi a vším tím, co je připraveno pro ně jako podíl pro nově příchozí. Ale ještě je místo pro holubici míru, ne-li mezi vámi, tedy nad vašimi hlavami nebo přímo shůry.

Je mi lehčeji, když jsem řekl aspoň tolik, třebaže to není vše; je mi, jako bych se vyzpovídal. Nestojím v žádném houfu a moje pře s komunismem není pře zásad, nýbrž osobního svědomí. A kdybych se mohl přít se svědomím a nikoli se zásadami, věřím, že by nebylo nemožno aspoň si rozumět, a už to by bylo mnoho.

Přítomnost 4. XII. 1924

Pohádky jsou plné špatných ekonomických návyků

PRAHA - Ošklivá Marfuša se může přetrhnout, aby získala ženicha a peníze. Její sestra, pohledná Nastěnka, je naopak zcela pasivní. Nakonec je však právě ona úspěšná a získává nejen pohledného ženicha, ale i přízeň diváků filmové pohádky Mrazík. Přesně jak tvůrci zamýšleli.

Z pohledu reálných ekonomických principů jde o nelogičnost až nesmysl, kterých jsou však pohádky plné. Lidové noviny se na typické či nejkřiklavější případy ekonomických bludů v pohádkách podívaly zblízka. Tak například právě v Mrazíkovi je malým divákům podsouváno, že lepší než vlastní píle je odevzdané čekání na rozmary osudu.

Zásadní roli v úspěchu pohádkových žen hraje i krása. Ukázkou může být Popelka, jejíž sestry nejsou zrovna dvakrát pohledné, a ačkoli se také snaží, nakonec nejlépe dopadne krásná Popelka.

V pohádkách se často ukazuje naprosto nevhodné chování na trhu práce. Hlavní hrdinové řady pohádek získají poklady a štěstí většinou jen díky tomu, že jsou hodní. Vlastní tvrdá práce a přičinění se kladným hrdinům nedostává.

Nebo ještě hůře, některé pohádky děti přímo navádějí k nekalostem. Třeba pohádka O perníkové chaloupce. Ta bezmála navádí děti, aby kradly cizí majetek. Když jsou v pohádce majitelkou daného obydlí - perníkové chaloupky - chyceni a po zásluze potrestáni, je ona vykreslena jako zlá ježibaba.

Unikátní kruhové domy pojaly celé klany čítající až 800 lidí, dnes je chrání UNESCO

Už od pradávna se museli obyvatelé čínské provincie Fu-tien bránit proti nájezdníkům a přírodním živlům. Číňané jsou však národem učenlivým, a jak z historie víme, přicházejí s různými vynálezy. Mezi nimi je i stabilní kruhový dům pro rodinné klany - Tchu-lou.

Tchu-lou se začaly stavět v 15. století a poslední stavby pocházejí z 20. století. Do současnosti se zachovalo 46 budov. Leží ve vnitrozemí asi 120 kilometrů od Taiwanské úžiny obklopené rýžovými, čajovými a tabákovými poli.

Hliněné domy mají většinou kruhový základ, ale najdou se i výjimky se čtvercovými půdorysy. Uvnitř žije maximálně 800 lidí.

Hliněné domy mají většinou kruhový základ.

Tchu-lou byly postaveny důmyslně tak, aby chránily nádvoří a zdejší obyvatele. Všechna velká okna směřují do středu, ven mohou lidé vykukovat jen malými okny, a to jen od druhého patra. Budovy mají jeden jediný centrální a dobře bytelný vchod.

Během válek se sem stahovali lidé z okolí. Bandité a výtržníci tak neměli žádnou šanci. Obyvatelé tu drželi stráž, proti požáru měli připravené speciální zařízení, které přivádělo vodu z nádrže nad dveře, jež museli bránit.

Uvnitř bydlí celé klany. Domy fungovaly i jako vesnické jednotky. Říkalo se jim "malé království pro rodiny" nebo "hemžící se městečko."

Vyznačují se vysokou zdí s taškovou střechou a zavěšenými okapy. Nejkomplikovanější stavby pochází ze 17. a 18. století. Budovy se rozdělovaly mezi rodiny vertikálně, které tak měly v každém podlaží dvě až tři místnosti. Ač to tak z venku nevypadá, uvnitř byly zařízení pohodlně a bohatě zdobené.

Tyto stavby jsou často popisovány jako výjimečné příklady stavitelské tradice a funkčnosti, která ilustruje příkladný typ kolektivního bydlení a obranné organizace. Navíc jsou harmonicky zasazeny do okolního prostředí.

Na seznam světového dědictví UNESCO bylo Tchu-lou zapsáno 8. července 2008. V současnosti se budovy staly oblíbenou turistickou destinací. Stále tu žije na 300 původních obyvatel z etnika Hakka, což je přibližně 60 domácností.

Lucie Poštolková, Novinky

Všechna velká okna směřují do středu, ven mohou lidé vykukovat jen malými okny, a to jen od druhého patra

HISTORIE: Věděl Freud o dědičnosti morálky?

Na příkladu již více než sto let trvajících diskusí o práci a názorech našeho slavného příborského rodáka Sigmunda Freuda, můžeme zcela plasticky pozorovat, jak česká malost je přítomna ve všech historických údobích našeho vývoje. Freudovi nemohou ani jeho odpůrci upřít mnohé. Nemyslím tím jen to, že jako první popsal v odborném tisku účinky požívání kokainu. Pravděpodobně nemá smysl vyvracet jeho geniální teorii "nevědomí", kterouto prokázal, že příčiny našeho chování ovlivňují také procesy, které probíhají mimo naše vědomí. A konec konců jeho koncepce psychoanalýzy se stala základem hlubinné psychoterapie. Jeho pojetí fenoménu sexuality bývá velice často zjednodušováno, což některým jeho kritikům, jak napsal kdysi jeden filozof, umožňuje stavět se do pozice lidí, kteří vyčítají Kolumbovi, že k cestě do Ameriky nepoužil služeb British Airways.

O Freudových teoriích se u nás diskutovalo již před první světovou válkou. Velice přivětivě je již v roce 1910 přivítal filozof Otokar Fischer, což učinil ještě několikrát i v době poválečné. Zatím co pražský žurnalista Karl Kraus odpoví Freuda lacinou poznámkou, že psychoanalýza je nejnovější lidská nemoc; starší pacienti měli ještě cukrovku. Masaryk ve Svě světové revoluci označil psychoanalýzu za směšnou (za to si mimo vysloužil i Fischerovu kritiku), stejné názory měl v té době i Edvard Beneš, ale i mnozí lékaři a vědci. V kultuře pak k freudismu naklinoval Vítězslav Nezval, ale když se dozvěděl, že soudruh Stalin je nejen proti Mendelovi, ale i proti Freudovi, přestal se svými experimenty v tomto směru.

V době před první světovou válkou studoval psychiatrii v Gurychu významný český lékař a vědec, Jaroslav Stuchlík (1890-1992), narozený v Uhlířích v Podkrkonoší. Měl to štěstí, že mohl studovat u profesora Paula Bleulera, jehož asistentem v té době nebyl nikdo jiný než Carl Gustav Jung. Během svých studií si Jaroslav Stuchlík vyslechl několik přednášek Freudových a stal se nadšeným, ale i váženým příznivcem teorií, s nimiž, tehdy ještě společně, přicházeli Jung a Freud. Dokonce profesor Bleuler uvažoval, že učiní z mladého a nadaného českého studenta svého asistenta. A tehdy se poprvé, ale nikoli naposled, stalo Stuchlíkovi jeho nadšení osudným. Přijel v roce 1914 do Prahy a přednesl zde přednášku o psychoanalýze. Což vyvolalo nevoli v mnoha kruzích, pochopitelně také mezi českými lékaři psychiatri, kteří Freuda a priori odmítali.

Doktor Stuchlík musel narukovat do zákopů první světové války a po vzniku nového československého státu bylo jeho případné působení v Praze naprosto nemyslitelné. Bylo třeba se oprostít nejen Vídně, Vatikánu a šlechty, ale také stoupenců Freudových. A tak poslali Stuchlíka do Košic. Aby to nebolelo, učinili ho v roce 1919 primářem na psychiatrii. Stuchlík nelenil a vzdělával v psychoanalýze své asistenty. Za všechny je třeba snad připomenout Emanuela Windholze (1903 Hronec-1986 San Francisco), který má výrazný podíl na vzniku československé psychoanalýzy.

V roce 1931 zorganizoval Emanuel Windholz při příležitosti 75. narozenin Sigmunda Freuda oslavu spojenou s osazením pamětní desky na Freudově rodném domě v Příboře, pro niž vytvořil Mistrův portrét příborský rodák, akademický sochař František Juráš. Oslavy se zúčastnili významní představitelé mezinárodního psychoanalytického hnutí z Rakouska Paul Federn a z Německa Max Eitington. Freud odmítl účast ze zdravotních důvodů, ale vyslal svou dceru Annu, která zde přečetla otcovu zdravici. Při té příležitosti vyšel ve Windholzově edici první český sborník psychoanalytických prací, kam vedle editora přispěli N. J. Osipov, Jaroslav Stuchlík, Ján Frank a velký příznivce psychoanalýzy, ostravský lékař František Slabihoudek. Čeští politici i představitelé kultury se zachovali velice zdrženlivě. Na oslavy nepřijeli. A Windholz v roce 1939 emigroval do USA.

Proč vlastně tyto všeobecně známé věci popisují? Počátkem října přinesly Lidové noviny rozhovor s významnou slovenskou kunsthistoričkou pětasedmdesátiletou Ivou Mojžíšovou, která byla letos za svou práci a celoživotní postoje oceněna Cenou Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97. Z obsáhlého rozhovoru, který s Ivou Mojžíšovou vedla Martina Leierová, lze vytušit velice poctivé a pevné morální vědomí této ženy. Velice zajímavé jsou i její názory na minulost i současnost, na vzdělávání či na výtvarnou kulturu. Je třeba si přiznat, že jsme toho v Čechách v různých dobách pohříchu o Ivě Mojžíšové mnoho nevěděli. Mě osobně velice zaujala jedna její odpověď. Na otázku, jaký měla pocit při předávání ceny, odpovídá:

"Na zkoušce jsem se dojetím málem rozplakala, ale během večera jsem to již zvládla. Mně se nikdy o takovém

ocenění nesnilo. A vzpomněla jsem si na svého českého dědečka Jaroslava Stuchlíka, který byl psychiatrem a působil za první světové války ve Vídni. Chodil tam na Freudovy přednášky a když se vrátil do Čech, tak se tady snažil založit psychoanalýzu. Poslali ho radši do Košic, aby byl co nejdál od Prahy a nenakazil hlavní město psychoanalýzou. Tak položil základy psychoanalýzy v Košicích."

Hned jsem si po přečtení těchto řádek vzpomněl právě na Sigmunda Freuda. Zkoumal někdy dědičnost morálky? Odpovědělo by nám to na mnohé otázky dneška, neboť je-li morálka alespoň částečně dědičná, musí být dědičná také morální zvrhlost. Což může také fungovat jako návod.

A čtenářům hezký obrázek. Zápis otce Jáкова Freuda v rodinné biblí o narození Sigmunda Freuda (text je psán kurentem)

Překlad: "Můj syn Schlomo Sigmund se narodil v úterý, v první den měsíce ijaru 616 v 6:30 odpoledne 6. května (úterý)1856."

Petr Andrlé

Věra Štrougalová: akční děvče, které skončilo v domácnosti

Pozdější manželka premiéra Štrougala se narodila v Milevsku jako Věra Nováková ve velmi chudé, početné rodině.

foto: Archiv Věry Štrougalové

V komunismus bude věřit po celý život a ze strany vystoupí až na počátku 90. let na protest proti tomu, že z ní vyloučí jejího manžela dlouholetého premiéra Lubomíra Štrougala.

Věra Štrougalová se svým synem Lubomírem

Věra Štrougalová na svatbě dcery Evy, která si v roce 1977 vzala novináře Jiřího Janouška

Listopad 1989 znamenal pro Věru Štrougalovou šok. Komunistický režim pro ni měl neoddiskutovatelná pozitiva a jeho rychlý a drtivý pád ji zaskočil. To nejhorší ovšem mělo teprve přijít: v roce 1992 se s ní manžel rozvedl a vzal si něco mladší ženu, kterou poznal v 80. letech na úřadu předsednictva vlády. Nikdy mu to neodpustila. LN

Češi chtějí manželství na celý život, každé druhé však končí rozvodem

Najít vhodného partnera a vydržet v jednom manželství celý život zůstává pro 90 procent obyvatel Česka stále největšími životními hodnotami. V počtu rozpadů rodin ale Češi atakují přední místo v Evropě. Rozvodem končí každé druhé manželství.

S rozhodnutím, že nebudou mít za žádné situace děti, uzavírá manželství jen jedno procento párů.

Přesto patří Česko podle výsledků letošního Sčítání lidu mezi země, kde klesá nejen porodnost, ale i počet uzavřených manželství. Rok od roku se zvyšuje i věk snoubenců, stejně jako věk žen při narození prvního dítěte.

Rodina je nejvyšší hodnotou i pro nesezdané

Rodina jako nejvyšší hodnota a děti, které si pořizujeme pro pocit radosti a štěstí, vévodí žebříčku hodnot Čechů podle všech analýz a průzkumů jak od CVVM, Sociologického ústavu či Výzkumného ústavu práce a sociálních věcí.

Že i mladí lidé žijící v Česku stále častěji ve volném svazku neztracují formální manželství, potvrzuje, že pouze 20 procent párů žijících bez oficiálního svazku prohlašuje, že by nikdy do manželství nevstoupilo. Třetina z nich je navíc ochotna svůj postoj přehodnotit.

Drtivá většina žen (přes 90 procent) si přeje mít alespoň jedno, nejlépe dvě děti. Jen zhruba osm procent žen děti programově nechce.

Život v manželství považuje za ideální i po uzavření manželství 74 procent párů.

„Je to cíl, ne každému vyjde – příčin je řada,“ podotýká socioložka Martina Hronová. „Rozhodující je, že je to životní postoj, který ukazuje, že lidé mají určité stabilní životní hodnoty, které jsou občas pod náporem životní reality a konkrétní situace ničeny, ale přesto dál zůstávají a tvoří i v další generaci životní ideál,“ říká.

Zabijáci rodin

Tradiční rodina je přesto na ústupu, lidé hledají seberealizaci v jiných oblastech života. Zatímco dříve byla rodina jediná autonomní oblast, kde se mohl člověk seberealizovat, nyní si může vybrat, zda se věnovat studiu, kariéře, cestování, nebo nějakému koníčku, okomentoval pro ČTK fakt, že téměř polovina populace ČR žije jako tzv. singles, tedy jako rozvedení či svobodní, sociolog Marcel Tomášek.

Psycholožka Magdaléna Frouzová z Institutu pro výzkum rodiny ale za tímto trendem vidí i silící individualismus. „Myslí hlavně na sebe a nemají takovou potřebu se s někým sdružit a starat se o druhé,“ řekla ČTK.

Důvodů, proč řada rodin nakonec skončí rozvodem, je několik. Hodně mladých lidí především neumí žít v páru, řešit konflikty, v rodinách se málo komunikuje, hovoří o problémech, rodiny se i málo scházejí dohromady, shodují se psychologové. Díky ekonomické samostatnosti nejsou partneři závislí na soužití.

Chybí pozitivní vzory, příklady z vlastní původní rodiny, dodávají. Za záruku úspěchu a cesty k dosažení životních cílů se považuje především individualismus, tvrdost, násilí, neústupnost. „Asi nejčastějším důvodem, proč ženy zůstávají s dětmi samy, je chybějící nebo nespolehlivý partner,“ říká Dana Hamplová ze Sociologického ústavu AV.

Na rozpadu rodin se podílí i nedostatek peněz, vhodného bydlení. Krizí vztahu se platí za přílišný důraz společnosti na úspěch, který se ale měří jen postavením, příjmy. Svoji roli sehrává i odloučení jednoho z partnerů od rodiny v důsledku přílišného pracovního vytížení.

Kdy mladí lidé uzavírají manželství

Podle studie Rodinné chování a bytová situace mladé generace mladí lidé uzavírají v současnosti manželství, když jsou schopni zajistit rodinu vlastními příjmy (80 procent mladých), jsou finančně nezávislí na rodičích, přejí si mít děti a mají vyřešenou otázku samostatného bydlení. U 40 procent dotázaných bylo bezprostředním důvodem uzavřít sňatek těhotenství partnerky.

Mladí lidé před uzavřením manželství spolu chodí v průměru přes dva roky, Podle statistik je evidentní, že když spolu začínají mladí lidé žít bez oficiálního svazku, uzavřou manželství po delší době, nebo jej neuzavřou vůbec. Menší chuť ženit či vdávat se mají mladí lidé z neúplných rodin či z rodin poznamenaných vleklými problémy. Ti také častěji volí tzv. manželství na zkoušku. Na 78% mladých lidí si ale myslí, že by si měli společné soužití před svatbu vyzkoušet.

Děti – podmínka samostatné bydlení

Devadesát procent mužů a žen akceptuje názor, že je třeba, než si dítě pořídíme, zvážit všechna omezení a nevýhody, která z toho vyplynou.

Je to výsledek toho, že současná společnost spěje od nevědomého, biologického automatického rozmnožování k rozmnožování uvědomělému. Moderní člověk chce vychutnat vše, co mu život nabízí, uvádí studie Proč chceme děti Institutu pro výzkum reprodukce a integrace společnosti FSS Masarykovy univerzity.

U rozhodnutí zda mít, či nemít v tom kterém úseku společného života děti, hrají významnou roli peníze a bytová otázka. To je jeden z důvodů pozoruhodného faktu, proč v ČR je dítě největším omezením pro muže ze základním vzděláním. S rostoucím vzděláním mužů tento názor ztrácí na síle.

Jiří Vavroň, Právo

Narozeniny

Seděli jsme u Lea na farmě a popíjeli dobré zázvorové pivo, které nám Ruby nosí vždy o přestávce našeho tenisového klání. Ruby je Leova manželka a někdy si s námi i zahraje. Leo moc nehraje, tedy s námi ostatními, nejsme pro něj dost dobří, jsme prý jen parta smíšků, zatímco on bere tennis vážně. A to je mu 77 let! Právě dnes, v úterý, 24. března!

Kdysi to byl asi velice dobrý hráč, ale léta už jsou přece jen znát. Údery ještě má, ale musíte mu dávat míče trochu k tělu, aby měl šanci. Vůbec, Leo je pro mne dost zvláštní a zajímavá postava. Bývalý komunistický odborář, který organizoval přístavní dělníky v kdysi mocné "Waterfront workers" unii a s kterým občas, obrazně řečeno, zaklesnu své politické parohy a pohádáme se. Samozřejmě slušně, bez nějaké zloby, však už to je dávno, co se jejich parta v Austrálii sama dobrovolně rozpustila. To kdyby dokázala KSČM! Člověk by musel uznat, že teda nějaké svědomí mají. Komunistická strana Austrálie to sama od sebe dokázala, takže Lea v tomto směru uznávám. A tak s ním občas vypiju pár piv a on mě ujišťuje, že KSA nikdy neuznala sovětskou okupaci Českoslovákije a on, Leo, od té doby odmítal jakákoliv pozvání do Sovětského svazu. Já ho zase na oplátku ujišťuji, že mi to je úplně u sedinky, jestli on v Rusku byl nebo nebyl, že mi je dokonce úplně jedno, jestli si ho tam zapsali jako potenciálního agenta, což, zdůrazňuji s radostí, dělali, aniž by se potenciálních agentů na něco ptali. Leo žasne a namítá, že USA korumpují ještě více, a to pomocí peněz. Já teda navrhuu, abychom jeli do Ameriky oba a nechali se korumpovat! Pak uděláme ještě pár piv a jdeme každý svou cestou.

Jenže včera jsme to trochu přehnali, protože měl mít ty dnešní narozeniny, a jak jsem mu koupil pivo, tak Leo to hned otočil, takže jsme šli domů pozdě oba dva. Což o mne tak nešlo, jsem přece jen o třináct let mladší, ale vůbec jsem se nedivil, že Leo ještě nevstal. Však i já jsem při ranním vstávání pocíťoval následky předešlého dne. A pak mě posedla poťouchlost a začal jsem si z Ruby dělat legraci, jako jestli Leo netrucuje a schválně nevstává, protože chce morning glory. Morning glory je česky "ranní sláva", ale anglicky to je též taková popínavá rostlina s pěknými květy, takže Ruby si to mohla vysvětlit jak chtěla . Já mohl na druhou stranu dělat blbého a vycouvat, kdyby se jí ta narážka nelíbila, že jsem opravdu myslel květiny...

Jenže ta dobrá duše, čtyřiasedmdesátiletá ženská(!), se začervenala a řekla: No, já ho budila dvakrát, poprvé o půl druhý...

Mezi hráči tenisu, z nichž já ani zdaleka nejsem nejmladší, se rozhostilo ticho a Ruby pokračovala: „, a pak v pět ráno, ale nebyl k vzbuzení. V sedm už vstal a teď se dívá v televizi na tenis z Ameriky...

A ranní sláva?

Nic... Ruby.sklonila hlavu.

Pořád bylo to obdivné ticho. Nakonec jsem to nevydržel a ničeho nedbaje jsem jí rozšafně, ale s obdivem, poradil: Nic si z toho nedělej, můžeš to pořád ještě zkusit o Vánocích!

Víte, když lidé zestárnou a zmoudří, tedy ti, kteří zmoudří, tak zjistí, že všechny ideologie jsou jen snem aktivního věku, který vyprchá a odvane všechno zbytečné, že zbyde jen holá člověčina....

Stanislav Moc

Nekrologem k lepším zitrkům

Určitě si řada z vás pamatuje ten starý vtip. V rádiu Lenin, v televizi Lenin... A přesně tak jsem si připadal dnes. Jenom už nežeru konzervy, takže jsem si, co se obav o cizí přítomnost doma týká, musel opatrně vystačit s ledničkou.

Kdysi, když umřel Brežněv (pro ty mladší – jednalo se o biomechanickou loutku na místě nejvyššího představitele

tehdejšího SSSR) a začalo období rychlých úmrtí, došlo občanovi že něco není v pořádku až tak po jedné až dvou hodinách, když se počet truchlivých smyčců limitně přiblížil hranici snesitelnosti. Teprve pak nám to došlo a začali jsme plni naděje hádat: Husák? Bilak? Indra? Nějakej rusák? Nebo nějaký bývalý kápo v koncentráku t.č. východoněmecký soudruh? Byly to světlé chvilky a trvaly tak hodinu-dvě, než nás rozhlasová, případně televizní hlasatelka (na ty stopy špatně skrývaných slz v hlase se nedá zapomenout) seznámila s výsledkem slosování. Brežněv! To bylo radosti. Dnes už takovému vypětí a radostnému očekávání vystavení nejsme.

Sedíte doma koutkem oka zaznamenáváte, že manželka přepnula televizi na jakési dvě buzny z dálniční policie, případně jakéhosi jiného teplouše se psem a náhle odmlka v dramatu. Napětí se ztrácí v nedohlednu, přes polovinu obrazovky běží titulky s tou Zprávou. A to je ta lepší varianta. Horší je, když se chcete podívat na objektivní a vyvážené zpravodajství, přepnete na ČT24 a zjistíte, že redaktor má černou kravatu a hlasatelka se tváří jak kdyby jí uplaval sprchový gel. Přičtěte prostřihy na vážné tváře mladých intelektuálů zapalujících svíčky (to se sakra nikdo z nich nepamatuje na Palacha?) a hned víme, že další bombardování už bude bez humanitárních přívlastků.

I já, musím se přiznat, jsem tiše zavzpomínal. V okamžiku, kdy mne hlasatelka neváhala seznámit s obsahem článku v jakýchsi zahraničních novinách, který pravil, že Havel byl duchem českého národa, jsem vzpomínal dokonce velmi nahlas a některá slova šla opravdu přímo od srdce. Vzpomněl jsem si na množství koupelen ve kterých oslavenec uklouzl, na to, jak využil v honbě za mocí rozpadu Československa, který vlastně způsobil, vzpomněl jsem si na Bilderberg, evropskou integraci, kliku hradních patolízalů deformujících politickou korektností obraz podávaný občanům, na omluvy sudetským Němcům, prolomení Benešových dekretů kvůli bývalému majetku jeho rodiny a na servilitu kterou projevoval kdykoliv, když naslouchal někdo z Velkých Bratří. Vzpomněl jsem si na techtle (bůhví, jestli nedošlo i k mechtlím) s Chemapolem, na zblitky související s jeho salonním pacifismem, blbou náladu, amnestii kriminálníkům a zkurvení zbrojní výroby a na spoustu nedodržených slibů.

Uběhlo 22 let od konce komunismu, nahrazeného jeho jiným typem a jak vidno, kvůli některým lidem je možné i dnes vše. Troufám si říci, že takto servilní nebyla ČT ani při oněch vzpomínaných úmrtích Brežněva a jemu podobných. Nepřekvapilo by mne ani kdyby teď Havla vezli na krchov na lafetě a to, že to bude státní pohřeb (na který nemá nárok) už je jasné teď. Jediné, co mne trochu utěšuje je, že kam čert nemůže, nastrčí bábu a tak boží mlýny už nějaký čas melou. Lze tedy vzpomenout na výroky jeho ochranky o tom, že když nevědí kde je Dáša, jsou mu nanic (dotyčná se údajně po konzultaci zapomněla na pokoji lékaře v hotelu), na fenku Ďulu, na přepsaný majetek a další legrační historky. Tak mne napadá... že to ale trvalo, než se dočkala, jen což?

Václav Havel byl prototypem levicového intelektuála. Mesiášský komplex, alkoholismus, bájeivá lhavost a neskrývané vědomí vlastní výjimečnosti je to, co zůstane v paměti všech, kteří se nemusí politicky korektně vyjadřovat.

19.12.2011 Yanek

Jak já wás láfuju...

Celkem náhodou jsem se dostala na internetový portál Libimseti.cz. A ne, že bych očekávala něco intelektuálního, ale i přesto mne to překvapilo. Stačil první profil. Někaké zmalované holky, troufám si říct až holčičky. Zaškrtané zájmy nebo to, že strašně láfuje Britney Spears jsem přešla, ale to, že měla v kolonce "Intimně" u množství zkušeností napsáno "velmi mnoho" mě dostalo. Co všechno jsem se o ní neozdvěděla... U fotek, pardon, u fotešek byla taky zábava. Slečniny komentáře obsahující dlouhá vyznání plná důvěry, fajn akciček a upa supa lidiček (samozřejmě, že s povinným MTMR případně s MTMMMR) byly moc ftipný. Možná dokonce wtipný! U dalšího profilu se mi zase dostalo možnosti prohlédnout si "fakt vypracovaný svaly" jednoho svalovce. Fotka, kde by měl na sobě tričko tam nikde nebyla. Příští tentokrát už o trochu starší slečna měla zase jenom podprsenku. Ale pozor, černou, protože se jednalo o drsnou punkerku a emařku.

No zkrátka to bylo zajímavé. Myslíte, že tam mají své profily opravdu jen zoufalci, kteří si chtějí zvýšit sebevědomí, tím, že najdou kladné ohodnocení jejich fotky? Nebo tam mají své zájmy a radosti vypsány i "normální" lidé (vždyť co je opravdu normální?) – podle mého měřítka – ? No nevím... Virtuální svět je zákeřný a poslední dobou mám pocit, že kdo není in, cool a free nemá šanci. I když možná se pletu. Každopádně teď“čaw wám všem, MVMR!

Bětka

Reportáž z Durbanu

Nepohodlné otázky se na klimatických konferencích netolerují!

Britský vikomt Christopher Monckton z Brenchley provedl spolu se mnou letecký výsadek do jihoafrického Durbanu, aby zpochybnil tvrzení OSN o klimatické krizi, čímž se podařilo přilákat pozornost spousty žurnalistů a přihlížejících. Dvacet stop velký transparent na naší tiskové konferenci dal našemu Výboru pro konstruktivní budoucnost (Commitee For a Constructive Tomorrow, CFACT) možnost prezentovat realističtější perspektivy ohledně vědeckých, ekonomických a klimatických změn.

CFACT hrál podle pravidel, získal včas předem všechna nezbytná povolení a zajistil, aby jeho poselství bylo během sedmnácté výroční klimatické konference (COP-17) dobře slyšet. Na druhou stranu Greenpeace neměli žádné povolení, když zinscenovali protestní "okupaci" Durbanu v chodbě před plenárním zasedáním – a z konference byli proto vykopnuti.

Krátce nato však byli z Durbanské konference vyhoštěni i lord Monckton a další zástupci CFACT (i když jen dočasně) z absurdního důvodu, který krásně ilustruje, jak arogantní a nedůtklivý klimatický panel OSN je.

Jako Jihoafričan a delegát konference COP-17 jsem byl svědkem ještě zvláštějších a absurdnějších exhibicí, než by se člověk nadál v cirkuse. Spolu s tisíci vládními delegáty, vědci a žurnalisty jsme viděli i hudební a taneční skupiny, Ženy za klimatickou spravedlnost, Alianci za klimatickou ochranu, APE (Umělci ochraňující Zemi) a další prosebníky za "záchranu planety."

Pro bystré pozorovatele se smyslem pro humor to byl opravdu zážitek sledovat tak často protřečící si sdělení. Jeden veliký oficiální plakát prohlašoval "Klimatická změna znamená méně vody," zatímco jiný plakát hned vedle říkal "Klimatická změna znamená více povodní."

Socialistická skupina měla slogan "Soužití na jedné planetě – náš nový úkol." Co tím mysleli? Ukázalo se, že jsou to neomalthusiánci k smrti se děsící jakéhosi údajného klimatického chaosu a vyčerpání zdrojů. A ohledně energií a životní úrovně požadují návrat do minulosti tak, aby prý lidé mohli vše sdílet "rovnějším dílem" v "trvale udržitelné" chudobě a bídě vynucené edikty OSN.

Jiná skupina trvala na tom, že svět by měl "Přestat mluvit a začít sázet stromy." Háček byl v tom, že šlo o skupinu, která je proti profitu a soukromému podnikání. Tito si jaksí ještě neuvědomili, že právě velké kapitalistické papírenské a dřevařské společnosti jsou těmi, kdo vysazují nejvíce stromů a vytváří nejvíce nově vyrostlých lesů, které pak pohlcují více oxidu uhličitého a produkují kyslík.

Podobné organizace také požadovaly, aby ziskové firmy dávaly více peněz na budování ekologistického nového světového řádu – pak by byli ochotni tyto firmy pokládat dočasně za o něco méně zavrženíhodné. Jenže kdyby aktivisté uspěli s takovými obstrukcemi u těchto firem, tak by ty firmy měly méně peněz na sázení stromů, odstraňovaly by méně CO2, vytvářely méně pracovních míst a měly by méně peněz na dávky pro nový světový řád.

Jako by se absurdní Durbanská konference odehrávala v nějakém paralelním vesmíru. Další aspekty této konference však byly zlověstnější a budily víc obav. To nás přivádí zpět k lordu Moncktonovi, brilantním diskutérovi a expertovi na změny klimatu, ekonomiku a politiku od IPCC.

Jednoho dne jsme se spolu proplétali halami jako poradci CFACT a jeho oficiální delegace na konferenci. Doprovázel ho projektový organizátor CFACT Josh Nadal, který používal svou videokameru, aby vše dokumentoval a mohl pak udělat video "co se dělo na COP-17".

Když jsme zatáčeli za roh, spatřili jsme někoho, koho jsme neznali, jak s ním dělají interview pro lokální televizní informační systém, který vysílal programy z oficiálních událostí. Omráčilo nás, jak byly jeho komentáře zaujaté a nepřesné. Když rostl atmosférický oxid uhličitý, rostla i teplota, tvrdil – je to prý velmi prosté. Samozřejmě, ve skutečnosti to takto prosté vůbec není.

Skončil s interview, sestoupil ze stupínku a vydal se naším směrem. Zeptal jsem se ho, zda by souhlasil s výrokem, že globální teploty ve skutečnosti počátkem 70. let klesaly, i když koncentrace CO2 nadále rostla. Odmítl tento universálně přijímaný fakt uznat. Pak jsem zmínil středověké teplé období před tisícem let. Ve své odpovědi tvrdil, že středověké teplé období byla pouhá lokální událost bez jakéhokoliv významu. Což opět jednoduše žádná pravda není.

V tom okamžiku se ho Monckton zeptal, zda uznává, že poznatky o změnách klimatu nebyly nikdy tak úplně jasné, jak tvrdil. Tento činitel to odmítl uznat a se zamumláním "Mám něco na práci" odešel.

Celou tu slovní výměnu Josh filmoval, ale najednou jakýsi pomocník organizátorů položil ruku před objektiv kamery. Když jsem poznamenal, že jen tak odejít a neodpovědět na naše otázky bylo pěkně nevychované, pomocník řekl: "Vy nestojíte za debatou." Odpověděl jsem: "Nechtěli jsme nic náročného. Stačilo, aby odpověděl na dvě jednoduché otázky." Ohromilo

NOVINY –. Z českého tisku a od krajanů ze světa

mě, když ten člověk odpověděl: "To je Generální tajemník Světové meteorologické organizace. Ten vám vaše otázky nemusí zodpovídat." Pak ten pomocník odkráčel stejně drze jako před tím jeho šéf.

Tito nevolení technokraté a byrokraté chtějí ovládat vědu, ekonomiku a energetiku a jejich rozhodnutí mají dopad na naše budoucí živobyті a životní úroveň. A tito pánové jsou toho názoru, že si mohou kecat vědecké nesmysly a ignorovat nepohodlné otázky, které kdokoli klade. Nevěděli jsme, že to byl Michel Jarraud, generální tajemník WMO. Co je ale důležité – my jsme byli zdvořilí a to měl být i on. Tím to ale neskončilo.

O dva dny později se tazatel v interview s místopředsedou IPCC Jean-Pascal van Yperselem zeptal, zda byl dostatek informací k rozhodnutím o tom, jaké další kroky by měla COP-17 přijmout. Ypersele odpověděl: "Stav poznání byl ve skutečnosti dostatečný už před dvaceti lety v první zprávě IPCC, dost na to, abychom přijali opatření, které vedly ke podepsání konvence o klimatické změně."

Tázající se pak zeptal, zda ta věda byla dostatečně dobře pochopena. "Nejenže dnes je vědecké poznání na dostatečné úrovni ," odpověděl místopředseda, "ale dostatečné poznatky měla věda už v první zprávě IPCC."

Jinými slovy, z hlediska IPCC byla věda o klimatické změně dána už před tím, než se začal používat termín "klimatická změna" (místo "globální oteplování") – a veškerý ten "výzkum" a "vědecké objevy", zprávy a konference od té doby byly jen bezvýznamná show. Ani nové důkazy o účinku kosmického záření a oblačnosti, a tudíž o množství slunečního svitu dopadajícího na zem, nejsou z hlediska IPCC a dalších agentur OSN relevantní a lze je účelově ignorovat.

Tyto povýšenecké přístupy a netolerantnost k odlišným názorům, jež tito činitelé předvedli, jen dále podtrhují zcela nevědeckou a ryze politickou povahu celého procesu IPCC. Ani tváří v tvář Climategate, Glaciergate, vlně skandálů a publikacím o nich, stejně OSN a IPCC dál protlačují svoji agendu.

V tomto okamžiku jde IPCC o jediný cíl – aby vyspělé země platily a držely ústa – a chudé země, aby se rozvíjely jen do té míry, jak jim Spojené národy milostivě dovolí.

Dr. Kelvin Kemm má PhD z jaderné fyziky, je v současné době generálním ředitelem Stratek a žije v Pretorii v Jižní Africe. Slouží rovněž jako vědecký poradce Committee For A Constructive Tomorrow.

Článek Kelvina Kemma z WWUT přeložil M. Pavlíček.

http://wattsupwiththat.com/2011/12/19/thou-shalt-not-question-un-experts/
www.klimaskeptik.cz

Kelvin Kemm
NevPes

Komunismus a europeismus

Co mají společné?

Mnohokrát v životě jsem si ověřila, že stačí obyčejný selský rozum a určitá míra pozornosti a snadno vysledujete aktuální společenské problémy, pnutí i budoucí trendy. Chce to možná jen víru ve vlastní názor a ochotu používat vlastní rozum (...ne ten médii naservírovaný).

Docela živě si vzpomínám na konec osmdesátých let. Vybavuji si, že sedím před televizí a sleduji zprávy, kde moderátor shrnuje závěry xy. sjezdu UV KSČ, a já nejsem schopna pochopit jedinou větu z toho, co říká. Ta slova, která kupil moderátor i následně vystupující soudruzi, mi nedávala dohromady žádný význam a já jsem pociťovala takový zvláštní pocit odcizení a vlastní nedostatečnosti, že nejsem schopna pochopit, co se mi snaží se zasvěceným výrazem sdělit.

Pak přišla devadesátá léta a na mě se začaly řinout věty, kterým jsem rozuměla, které dávaly smysl a měly obsah, který jsem chápala. Bylo to tak neuvěřitelně odlišné, tak opojné a osvobozující.

Už několik let znova přestávám rozumět větám, které plynou z médií referujících o xy. setkání evropských rad, komisí a představitelů či přímo z úst politiků a evropských úředníků... nerozumím termínům, celým větám, tématům i obsahu sdělovaného. Snažím se soustředit na to, co mi chtějí sdělit, ale úplně mi to uniká a stejně jako za dob komunismu zažívám stejný pocit prázdnoty a existence podivného paralelního světa vedle toho mého.

Jen pro ilustraci uvádím **část z usnesení ze 14. sjezdu ÚV KSČ**: *"Ve svém základním významu byly výsledky lednového pléna výrazem nezbytnosti řešit nazrálou krizi a společnost pozvednout k nové aktivitě, k novému rozmachu. To se týkalo především důsledného uplatňování leninských principů v řízení strany a společnosti a nutnosti včas reagovat na nové jevy ve všech oblastech společenského života, které nastoloval vývoj."* A nyní namátkou například citace ze **závěrů zasedání Evropské rady z letošního června**: *"Evropská rada uvítala blížící se dokončení provádění komplexního souboru opatření, na kterém se*

dohodla letos v březnu, aby Evropu vrátila na cestu k udržitelnému růstu. V tomto kontextu je třeba urychlit činnost zaměřenou na naplnění stěžejních iniciativ strategie Evropa 2020."

Sémantická podobnost obou systémů bije do očí. V komunismu si soudruzi zvyšovali kádrový profil studiem VUMLu, večerní univerzity marxismu-leninismu, aby pak ve svých projevech ohromovali ostatní znalostí "komunistické terminologie". Hojným používáním marxisticko-leninských termínů, kterým sami ve valné většině ani nerozuměli, upozorňovali na svojí výlučnost a především připravenost "chopit" se vedoucích pozic, které jim socialistický systém za jejich oddanost nabízel. Vstupenkou k řídicím pozicím se jim, kromě jiného, stal jazyk a společný slovník "zasvěcených".

Nejinak je tomu dnes v rámci evropských struktur. Bez hlubšího studia není v běžných lidských silách porozumět jejich výlučnému "světu". Jen skutečně zasvěcení se vyznají například v tisíci zkratek útvarů, institucí, programů, iniciativ, agend... CORDIS, EEN, ERC, ERA, CIP, EGNOS, EURES, EUROMED, EFRR, CLIMA, TAXUD, INFSO, DEVCO... Na žebříčku pomyslné zaměstnatelnosti jsou v čele ti, kteří "byli již zasvěceni". To, že se vyznají v termínech, úředních procesech a ovládají europeistickou sémantiku, je katapultuje k vyšším pozicím. Vystupují, stejně jako před dvaceti lety absolventi VUMLu, z nevědomé masy. Ovládají evropský institucionální slovník.

Jak jsem zmínila na úvod. Stačí být vnímaví a používat selský rozum. Jak dopadl komunismus před dvaceti lety, víme. Když pomínu všechny geopolitické důvody, které stály za jeho kolapsem, jedním z faktorů bylo i fatální odcizení "oficiálního" slovníku od běžné mluvy. Tak uvidíme...

Tereza Kakosová
NevPes

Zápisník z Malé Strany Miroslava Konečného.

Předseda Senátu Milan Štěch se vyznal, že mu byl Václav Havel vždy **názorově blízký**. Zůstává proto záhadou, proč byl **Havel disidentem a Štěch členem KSČ**.

Škoda, že šibal Havel nepřežil vlastní smrt. Vidět v ulici Politických vězňů na **budově ústředního výboru KSČM** vlát černý prapor na svou počest, asi by se smíchy potřhal.

Ve stejné době psal **soudruh Vojtěch Filip** kondolenci severokorejskému lidu k úmrtí **soudruha Kim Čong-ila**: "Obětoval se, aby přinesl **blaho korejskému lidu**. KSČM pevně věří, že Korejská strana práce i nadále povede **hrdinný boj za obranu socialismu** ve vaší krásné zemi." Chupe!

Česká politika už nikdy nebude taková, jaká byla. Nejvyšší správní soud pozastavil činnost strany s názvem **Viktor Kožený - Občanská federální demokracie**.

Šéf tureckého parlamentu **Cemil Cicek** jednal s předními českými potentáty o ekonomice. Proč si k **rozhovorům o -tureckém - hospodářství** vybral právě Česko, zůstává záhadou.

Rudý europoslanec Miloslav Ransdorf vyzval k tomu, že není třeba **masových demonstrací** proti vládě, prý "stačí vyřadit z fungování **energetiku, dopravu a komunikace**".

"Po příštích volbách bude Senát vypadat jako **sicilské pomeranče**. Bude úplně oranžový, ale **krásně tmavě rudý uvnitř**," popsal brzkou budoucnost horní komory Karel Schwarzenberg.

KLDR: Kdo netruchlil, půjde do koncentračního tábora

SOUL/PRAHA - Záběry až hystericky vzlykajících Severokorejců, kteří truchlili za svého vůdce Kim Čong-ila, před pár dny obletěly celý svět. Jenže jak to vypadá, ne celý národ smutnil dostatečně. Úřady teď začaly trestat ty, kteří podle nich neukázali dost emocí a slz.

Podle jihokorejského listu DailyNK, který monitoruje situaci v KLDR, režim zavírá do pracovních táborů ty, kteří se smutečních obřadů nezúčastnili. Posílá tam ale i lidi, kteří přišli, ale "neplakali a netvářili se dostatečně smutně."

Kimova pohřbu se měly účastnit miliony lidí. Státní televize vysílala záběry hystericky plačících občanů, kteří zoufalstvím padali na kolena a bušili se v prsa. Už tehdy se hovořilo o tom, do jaké míry je jejich smutek skutečný. To, že netruchlili tak, jak by si Kim, přezdívaný "Drahý vůdce" zasloužil, usoudily teď i korejské soudy. Posílají je na půl roku do koncentračních táborů. Dříve se dalo podobným trestům uniknout pomocí úplatků, to je nyní ale mnohem složitější. Severní Korea je vytrvale obviňována z porušování lidských práv. Země podle zpráv uprchlíků disponuje skupinou koncentračních táborů, ve kterých vězní v otrockých podmínkách na 200 tisíc lidí. *LN*

Česká dvacítká na MS nestačila na Finsko, doplatila na vyloučení

Zklamání na závěr základní skupiny na mistrovství světa v Kanadě. To si připsali čeští hokejisté do dvaceti let, když prohráli s Finskem 0:4 a nevybojovali tak druhé místo. To má soupeř a zaručuje mu, že ve čtvrtfinále, které měly oba týmy už jisté, narazí na Slovensko, nebo Švýcarsko. Český výběr se může těšit na poraženého z duelu Švédsko - Rusko. Další klání sehraje národní tým v pondělí ve 23 hodin.

První třetina pro český výběr nedopadla dobře. Za dvacet minut se Finové dostali do dvougólového vedení, když jednou skórovali v přesilové hře. Ve 12. minutě využil početní výhodu Ruutu, za pět minut zvýšil na 2:0 Aaltonen.

V oslabení museli hrát hráči vedení trenérem Miroslavem Přerostem celkem třikrát, soupeř jen jednou. Do vážnější šance se čeští mladíci nedostali, naopak jednou se musel zaskvět brankář Petr Mrázek, na kterého nestačil Pulkkien.

V polovině utkání mohl při oslabení snížit Holík, ale netrefil branku. Za pár sekund byl blízko i Jank, ale na puk nedosáhl. Finové měli v této části více ze hry, nikam nepospíchali, věděli, že dopředu se musí snažit soupeř. Ale to se Čechům moc nedařilo, sice obrátili počet střel ve svůj prospěch, ale na góly na tom bylo mužstvo ze severu stále lépe.

V druhých deseti minutách prostřední části český tým tlačil, kombinoval, střílel, ale gól patřil opět Finsku. Třetí trefu přidal Donskoi. Po čtyřiceti minutách byl přítom poměr střel 27 ku 21.

Joonas Donskoi střílí a Petr Mrázek se snaží chytit puk během utkání s Finskem. foto: Reuters/tod

Necelé čtyři minuty ve třetí třetině čekali fanoušci na další gól. A zase se dočkali radosti Finů. Pulkkinen si obhodil Říhu a nedal Mrázkovi šanci, našel si místo mezi jeho betony. Stav 4:0 nasvědčoval, kdo bude vítězem. Navíc přišlo další vyloučení, které oddálilo možné zdramatizování konce utkání.

Deset minut zbývalo do konce třetí dvacetiminutovky a Češi měli sedm vyloučených, Finové jednoho. Trenér Přerost se nestačil divit, jeho hráči potvrzovali skutečnost, že jsou nevíce vylučovaným týmem na kanadském šampionátu.

V České republice uběhlo pár sekund z roku 2012 a národní tým v Edmontonu tušil, že prohraje. A tak se také stalo.

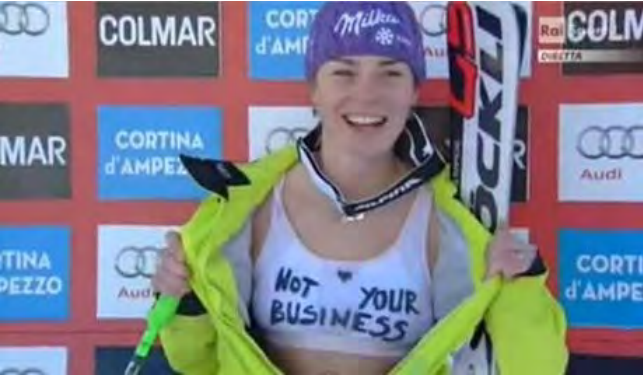
Česko - Finsko 0:4 (0:2, 0:1, 0:1)

Branky a nahrávky: 12. Ruutu (Mikael Granlund, Pulkkien), 17. Aaltonen (Barkov), 35. Dinskoi (Armia, Salomaki), 44. Pulkkinen (Markus Granlund, Mikael Granlund). **Rozhodčí:** Klein (Kanada), Reiber (Švýcarsko) - Fluri (Švýcarsko), Murchison (Kanada). **Vyloučení:** 8:1. **Využití:** 0:1. **Diváci:** 14 429.

Mrázek - Říha, Krejčí, Mozík, Jank, Zámorský, Hrbas - Holík, Jaškin, Sekáč - Nosek, Filippi, Uher - Přibyl, Hertl, Straka - Faksa, Hyka, Sedlák.

Aittokallio - Makinen, Hakanpaa, Hovinen, Pokka, Siikola, Ristolainen - Pulkkinen, Markus Granlund, Mikael Granlund - Arima, Salomaki, Donskoi - Ruutu, Aaltonen, Barkov - Hamalainen, Kuronen, Pajanen . Hannikainen.

Zabavili jí kalhotky. Lyžařka na protest ukázala podprsenku

CORTINA D'AMPEZZO - Slovinská lyžařka Tina Mazeová při dnešním superobřím slalomu Světového poháru v Cortině d'Ampezzo odvážně protestovala proti "kalhotkové" aféře. Když stála v cíli jako vedoucí žena průběžného pořadí závodu, rozeplula si zimní bundu, pod níž měla jen bílou sportovní podprsenku s černým nápisem "Not your business" (To není vaše starost).

Dvojnásobná stříbrná olympijská medailistka a mistryně světa v obřím slalomu po svém reagovala na vyšetřování Mezinárodní lyžařské federace (FIS), jež tento týden na popud švýcarského týmu kontrolovala její spodní prádlo, zda má dostatečnou propustnost vzduchu a neodporuje pravidlům. FIS nakonec na oblečení po důkladném prozkoumání neshledala nic závadného.

"Bylo to jen z legrace. Holky mají rády legraci, stejně jako v jedné písničce," uvedla Mazeová s odkazem na hit zpěvačky Cyndi Lauperové s názvem "Holky se pouze chtějí bavit". "A já mám také ráda legraci a zábavu," řekla oblíbená lyžařka, která dnes skončila v Cortině třetí. "Na prvním místě je samozřejmě lyžování, ale proč bych si čas od času nemohla ze sebe a z lidí a věcí kolem udělat legraci." Mazeová měla při superobřím slalomu minulý týden v Bad Kleinkirchheimu dlouhé spodní prádlo, které mělo gumovou membránu. FIS sice doporučila, aby lyžařky takové prádlo nenosily kvůli lepšímu dýchání pokožky, ale Mazeové druhé místo z Rakouska zůstalo. Stejný typ spodního prádla, které vyrábí italská firma Energia Pura, nosí také Italky.

"Celý týden se o mém spodním prádle mluvilo, takže když jsem se v šatně převlékala a na toto téma vtipkovala, tak mě to napadlo," řekla Mazeová o svém odhalení. "Ale je to jasné. Co je komu do

toho, co nosím za spodní prádlo? Pravidla se přeci vztahují na závodní oblečení," prohlásila.

"Chtěla jsem jen dát najevo, aby to všichni odlišovali," dodala lyžařka, která měla dnes jiné spodní oblečení, neboť to kontroverzní od FIS ještě nedostala zpět. ČTK

Berdych, Benešová a Cetkovská postoupili

Aktualizujeme 16. ledna 2012 8:31, aktualizováno 10:47 MELBOURNE - Tři čeští zástupci včetně favorizovaného Tomáš Berdycha dnes postoupili na Australian Open do druhého kola. Spolu se sedmým hráčem světa zvládli úvodní zápas v tamním třicetistupňovém vedru Iveta Benešová a Petra Cetkovská. Vypadly naopak nečekaně 24. nasazená Lucie Šafářová a také Eva Birnerová.

Za obhajobou titulu úspěšně vykročila Belgičanka Kim Clijstersová a ani nikdo jiný z favoritů se o překvapení nepostaral. Osmadvacetiletá čtyřnásobná grandslamová vítězka Clijstersová, kterou v posledních letech sužují zdravotní problémy, porazila Portugalku Marii Joao Koehlerovou 7:5 a 6:1.

Berdych bojoval dnes v Melbourne nejen s Ramosem, ale i s vedrem a větrem.

Druhá polovina zápasu už ale byla jasně v jeho režii a roli favorita potvrdil po necelých třech hodinách. Dalším Berdychovým soupeřem bude Belgičan Olivier Rochus.

Pro Berdycha nebyly podmínky ideální

"Podmínky nebyly zrovna dokonalé. Hodně foukalo. Horko mi nevadí, ale vítr ovlivňuje hru hodně. Až na ten druhý set to byla solidní výhra," řekl Berdych deníku Sport. "Mohlo to být samozřejmě ještě lepší, ale první zápasy v turnaji

vždycky nebývají z mojí strany ideální. Ale tak je to možná i lepší, protože pak se má člověk kam zlepšovat. Je důležitý takový zápas zvládnout a jede se dál." Cetkovská přehrála Japonku Ajumi Moritaovou po třísetové bitvě 3:6, 6:1, 7:5 a na třetí pokus prošla na Australian Open přes první kolo. "Jsem moc spokojená, byl to pro mě letos první ostrý zápas, protože jsem předtím léčila natržené tříslo ze zimní přípravy, takže je to určité úspěch," řekla Cetkovská serveru iDnes.cz.

Vítr a teploty přes 30 stupňů přivítaly tenisty hned na začátku prvního grandslamu sezony. "Hned po zápase jsem si dala ledovou lázeň, abych se z toho vedra probrala, a pomohlo to," prozradila lék na vysoké teploty Cetkovská. Ve druhém kole narazí na Němku Monu Barthelovou, čerstvou vítězku turnaje z Hobartu.

Benešová se hodně nadeřla na postup, protože Francouzku Mathildu Johanssonovou zdolala až po třísetové bitvě 6:3, 2:6, 6:4. Stále tak má šanci na zopakování loňského osmifinále. Příští soupeřkou jí bude šestnáctá nasazená Číňanka Šuaj Pcheng.

Zato Šafářová prohrála s Američankou Christinou McHaleovou 2:6, 4:6. Čtyřiadvacetiletá čtvrtfinalistka Australian Open z roku 2007 a současná česká dvojka kvůli méně účinnému podání čelila šesti brejkbolům a o pět let mladší soupeřka plnou polovinu využila. Žebříčkově o 18 míst hůře postavená McHaleová vyřadila světovou čtyřiadvacítku za hodinu a 17 minut.

Nadal nezaváhal

"Foukal nepříjemný vítr, který se hodně točil, což mé útočné a riskantní hře nevyhovovalo. Ona je navíc solidní hráčka, moc nekaží. Aby ji člověk porazil, musí si vytvořit tlak, a to jsem v tom silném větru dnes nebyla schopná," řekla Šafářová.

Birnerová se rozloučila po prohře s 26. nasazenou Španělkou Anabel Medinaovou dvakrát 3:6.

Vítězně zahájily grandslam z tenistek ze světové špičky vedle Clijstersové i běloruská trojka Viktoriia Azarenková, čínská pětka a loňská finalistka Li Na a polská osmička Agnieszka Radwaňská. Druhá hráčka světa Petra Kvitová se poprvé představí v úterý.

V mužské dvouhře nezaváhal Španěl Rafael Nadal proti Alexi Kuznetsovovi z USA. Vítěz Australian Open z roku 2009 si tak nepokazil osobní bilanci, protože na grandslamu ještě nikdy neprohrál v prvním kole.

ČTK Lidovky.cz

Co jsou růžové věci mezi prsty slona? Pomalí klauni.

Jakou barvu má chameleon v zrcadle?

Ve škole povídá paní učitelka dětem: "Víte děti, že je mnohem lepší dát než dostat?" Pepíček: "Ano. Mě o tom poučil tatínek." "Tvůj otec je velmi moudrý. A co děláš?" "Je to profesionální boxer."

Tchyně přijíždí na návštěvu, zazvoní, otevře jí zeť. „Á, maminka. Přijela jste na dlouho?“ „No, dokud vás neomrzím, děti.“ „A nevypijete si aspoň kafe?“

Jdou spolu dva přátelé po ulici. "Proč chodíte pořád se svěšenou hlavou? Takhle to daleko nedotáhnete. Hlavu vzhůru a svět Vám bude ležet u nohou..." Druhý s hlavou stále skloněnou a po chvíli vykřikne: "A hele tisícovka, tenhle týden už po třetí."

Pan Smith letěl poprvé. Hned po usednutí do místak němu přispěchala letuška a podala mu žvýkačku se slovy: "To je proto, aby vám nezaléhaly uši ve vysokých nadmořských výškách." Před výstupem z letadla se onen cestující ptá: "Řekněte mi, prosím, jak dostat žvýkačku z uší?"

